

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα, ἐν Καΐρῳ Φρ. 20.

Ἐν τῇ λοιπῇ Αἰγύπτῳ καὶ

τῇ Ἀλλοδαπῇ . . . Φρ. 25.

ΚΕΚΡΟΥΨ

Διευθυντῆς καὶ Ἐκδότης

Γ. Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ.

Διεύθυνσις

Journal Grec *Cecrops*, Caire.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ

ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΤΩΝ ΔΥΟ ΠΡΩΤΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ

Ὁ Χριστιανισμὸς προελθὼν ἐκ τῶν σπλάγγων τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τὴν ἐπίδοσιν σχῶν ἐν τῷ ἔθνισμῳ, προσελάβετο ἐν ἑαυτῷ μέλη ὑπὸ τελείως καὶ ἀγνώως τὸν Χριστιανισμὸν προσοικειωθέντα, ἀλλ' ἐπ' ἀμφοτερίζοντα καὶ ταῖς παλαιαῖς ἔξοσιν ἔτι προσκείμενα· ταῦτα τὴν ἀρμονίαν ἐν τοῖς ἀναρμόστοις ἐπιζητοῦντα καὶ βουλόμενα τ' ἀσύγκλωστα νὰ συγκλώσωσιν, ἀπεπλανήθησαν τῆς εὐθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ τρίβου καὶ ξένην ὄλωσ αὐτῷ ἔταμον ὁδὸν πρὸς πᾶν ἕτερον φέρουσαν τέρμα ἢ πρὸς τὴν Σωτηρίαν· διότι διαστρέψαντα τὸ ἀληθές τοῦ Χριστιανισμοῦ πνεῦμα καὶ ξένα αὐτῷ ἀποδόντα νοήματα, ζωηρᾶς μᾶλλον φαντασίας ἀποκνήματα ἢ ὀρθοῦ λόγου ἐξαγόμενα, διέπλεσαν καὶ διεμόρφωσαν τοιαῦτα συστήματα, ὁποῖα τὸν τραγελαφικώτερον νὰ πάριστάνωσι χαρακτῆρα. Τὸ φαινόμενον ἦν λίαν φυσικόν. Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ὕδωρ γλυκὺ πηγῆς πολυχέυμονος μεταξὺ δύο διαρρέων χειμάρων, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ Ἑθνισμοῦ, ἐν οἷς πολὺ τὸ πικρὸν τοῦ ἡμαρτημένου, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ προσλάβῃ καὶ στοιχεῖά τινα στερωῶς ἐχόμενα τῆς πρώτης αὐτῶν ιδιότητος, καὶ ἀμετάβλητα μένοντα. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα ὤφειλε νὰ ἀποβάλῃ ὅπως μὴ ἡ κακία αὐτῶν τὴν τοῦ ὄλου ὕδατος λυμαίνηται τὴν ἡδύτητα. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὰ ἐπιστημονικὰ καθιδρύθησαν χημεῖα

ὅπως τῇ ἐπιστήμῃ μηδὲν τῆς κακίας διαλανθάνον ὑπολειφθῆ σπέρμα πρὸς διαφθορὰν τῆς ἀγαθότητος τοῦ ὕδατος, ὅπερ αἰείποτε καθαρὸν καὶ ἀγνὸν δεόν νὰ διαρρέῃ, ὡς ἐκ τῆς καθαρᾶς αὐτοῦ πηγῆς τὸ πρῶτον ἐξέβλυσε, καὶ πάντας τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἀρουμένους ζωογονῆ καὶ σώζῃ.

Ἡ ἀνάγκη τῆς συστάσεων τοιούτων πνευματικῶν χημείων ἀνεφάνη λίαν πρωίμως· διότι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐδείχθη ἡ ἀνάγκη τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν ἑτερογενῶν τούτων στοιχείων ἀπὸ τῆς ὑγιαίνουσῆς διδασκαλίας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ ποιεῖται μνεῖαν τῶν ἑτερογενῶν τούτων στοιχείων τῶν εἰσδυσάντων ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστιανισμοῦ· ἐν τῇ πρὸς Κολοσσαεῖς αὐτοῦ ἐπιστολῇ (β'. 18) λέγει· « μηδεὶς ὑμᾶς καταθραβενέτω θέλων ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν Ἀγγέλων, ἃ μὴ ἑώρακε ἐμβατεύων εἰκῆ φυσιοῦμενος ὑπὸ τοῦ νοῦς τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ οὐ κρατῶν τὴν κεφαλὴν, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ »· τ' αὐτὰ που καὶ τούτοις παραπλήσια λέγει καὶ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς (Ἐφεσί. δ'. 14. Φιλιπ. γ'. 2. Α'. Τιμοθέ. α'. 3-4, δ'. 1. Β'. Τιμοθ. δ'. 3-4. Τίτω γ'. 9). Τὰ τοῦ Ἀποστόλου ῥήματα συνδυάζοντες πρὸς τὰς ἱστορικὰς εἰδήσεις, ἃς ἔχομεν ἐκ τῶν ἱστορικῶν τῶν συγγραψάντων περὶ τῶν αἱρέσεων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μετὰ πειθανότητος συμπεραίνομεν ὅτι τὰ τοιαῦτα στοιχεῖα προήλθον τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Ἑσσαίων, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὑπαινωτόμενος ὁ Ἀπόστολος· διότι παρ' αὐτοῖς ἀπαντᾷ ὡς γνωστὸν μυστικὴ τις Ἀγγέλων λατρεία καὶ περιφρόνησις τοῦ σώματος καὶ τῆς ὕλης ἐν γένει· εἶνε δὲ πιθα-

νώτατον ὅτι ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Ἑσσιῶν προήλθον πολλοὶ εἰς τὸν Χριστιανισμόν, διότι, παρ' αὐτοῖς αἱ ἐλπίδες περὶ τοῦ ἐπηγγελμένου Μεσσίας ἦσαν ζωηρόταται καὶ βεβαιώτεραι· οὗτοι ἀνωμολόγησαν ἐν τῷ Χριστῷ ἀποκάλυψιν τῆς θεότητος καὶ ἐθεώρησαν τὴν ἀπολύτρωσιν ὡς τελεσθεῖσαν, ὅτε μετήνεγκον ἔπειτα εἰς τὸν Χριστὸν τὴν περὶ Μεσσίας ἰδέαν αὐτῶν, καθ' ἣν οὗτος εἶναι ἀπλῶς ἀνώτερός τις Ἄγγελος καὶ φορεὺς θείας ἀποκαλύψεως, καὶ ἐζήτησαν αὐτὸν καθ' ὅλου ἐν συναφείᾳ μετὰ τῆς περὶ Ἄγγέλων διδασκαλίας αὐτῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐθεωρήθη ὑπ' αὐτῶν ἐν τέλει ὡς ἀνωτέρα σοφία.

Ἐκ τοῦ τάγματος τούτου τῶν Ἑσσιῶν Χριστιανῶν προήλθον, ὡς εἶναι πιθανόν, καὶ τὰ γνωστικὰ συστήματα, καίτοι ὁ Εἰρηναῖος ἀποδίδωσιν αὐτὰ εἰς τὸν Σίμωνα τὸν Μάγον, ἅτινα ἀπεπειράθησαν τὸ πρῶτον νὰ ἐνώσωσι τὸν Χριστιανισμόν μετὰ τῶν προτέρων φιλοσοφικῶν ἰδεῶν καὶ ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης νὰ μορφώσωσι θεωρίαν τοῦ Κόσμου, ἣτις ὡς ἀνωτέρα σοφία ἐμελλε νὰ ἀνυψωθῆ ὑπὲρ ἄνω τῶν ἀντιθέσεων ἐκείνων. Εἶτα δ' ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αὐτῆς τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας ἀνεφάνη νέον σύστημα, ὁ νεοπλατωνισμός, ὅστις κερτικῶς ἅπαντα τὸν ἀρχαῖον φιλοσοφικὸν πλούτον, ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς γνώσεως.

Εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν συστημάτων τούτων δέον νὰ ἀναζητήσωμεν καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν αἰρέσεων, ἅτινες διατάραξαν τὴν Ἐκκλησίαν· διότι οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῶν, ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς ἐλκόμενοι, δὲν ἤρκοῦντο εἰς τὴν ἀπλήν τοῦ Εὐαγγελίου διδασκαλίαν, οἷα ἀρχικῶς ἐξετέθη, ἀλλ' ἐζήτησαν μετὰ λόγου βαθύτερον ἐν αὐτῇ νόημα καὶ ἐπεχείρουν νὰ νοήτωσι τὸν Χριστιανισμόν δι' ἐννοίας περιλαμβανούσης Θεὸν καὶ κόσμον· ἀλλ' ἀντὶ νὰ σχηματίσωσι τὴν ἐννοίαν ταύτην μόνον ἐκ τῶν στοιχείων τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας, παρελάμβανον ἰδέας ἐκ τῶν προτέρων φιλοσοφικῶν ἢ θρησκευτικῶν αὐτῶν πεποιθήσεων, εἰσήγον αὐτάς ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Εὐαγγελίου, διαστρέφοντες πολλάκις καὶ τὸ ἴδιον κείμενον καὶ παραχαράττοντες αὐτό.

Τὴν νέαν διδασκαλίαν παρίστων ὑπὸ μορφῆν ξένην τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ ἀντίθετον πρὸς τὰ πνεῦμα αὐτοῦ, ὅτε μὲν ὑπὸ μορφῆν ἐθνικῆν, ὅτε δὲ ὑπὸ μορφῆν ἰουδαϊκῆν· ἦν ἄρα κατεπεΐζουσα ἢ ἀνάγκη ἢ ὑπαγορεύουσα τὴν συγκρότησιν τῶν ἱερῶν συνόδων πρὸς φρούρησιν τοῦ ἀληθοῦς τοῦ Εὐαγγελίου Πνεύματος καὶ τῆς διὰ ζωῆς φωνῆς παραδοθείσης διδασκαλίας τῶν Ἀποστόλων, πρὸς διάσωσιν τῆς ἀληθοῦς πίστεως, πρὸς ὀχύρωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑποστήριξιν τῆς ἀληθείας. Πλὴν τῶν ἐκτεθέντων λόγων, οἵτινες δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐξωτερικοί, ὑπὲρ ὧν συνεκροτοῦντο αἱ ἱεραὶ σύνοδοι, ὑπάρχουσι καὶ ἕτεροι δυνάμενοι νὰ θεωρηθῶσιν ἐσωτερικοί, διότι πολλάκις συνερωτήθησαν σύνοδοι διὰ καθαρῶς ἐσωτερικῶς ὑποθέσεις· τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἀμέσως ἐν τῇ ἀποστολικῇ ἐποχῇ ἀναφανέντα ζητήματα, οἷον τὸ περὶ παραδοχῆς καὶ τῶν ἐθνικῶν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, τὸ περὶ περιτομῆς κτλ. Ἐν ταῖς δυσὶ ταύταις περιστάσεσι συνεκροτήθησαν σύνοδοι ἐπιληφθεῖσαι τὴν λύσιν τῶν ζητημάτων, ἅτινα καὶ ἐπέλυσαν, τὸ μὲν ὑπὲρ τῆς ἀκροβιστίας, καθὼς εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων ἀναφέρεται. «Ὅτε καὶ πάλιν συνήθησαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Πρεσβύτεροι ἰδεῖν περὶ τοῦ λόγου τούτου, καὶ ὅτι πολλῆς συζητήσεως γενομένης ἀναστὰς Πέτρος ἐλάλησεν ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, ὑποδείξας ὅτι δὲν ἦτο πρόπον νὰ πειράζωσι τὸν Θεόν, θέλοντες νὰ ἐπιθέσωσι ζυγὸν ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν, ὃν οὔτε οἱ πατέρες αὐτῶν, οὔτε αὐτοὶ ἴσχυσαν νὰ βαστάσωσιν, ἐνῶ πιστεύουσιν ὅτι καὶ αὐτοὶ μόνον διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δύνανται νὰ σωθῶσιν, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι. . . . Ἐσήγησε δὲ πᾶν τὸ πλῆθος καὶ ἤκουον Βαρνάβην καὶ Παῦλον ἐξηγουμένους ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεός, σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τοῖς ἔθνεσι δι' αὐτῶν. . . .» ἀφοῦ δὲ ὠμίλησε καὶ ὁ πρόεδρος τῆς συνεδρίας Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, «τότε ἔδοξε τοῖς Ἀποστόλοις καὶ τοῖς Πρεσβυτέροις συν ὅλη τῇ ἐκκλησίᾳ. . . . γράψαι τοῖς κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν, Συρίαν καὶ Κιλικίαν ἀδελφοῖς τοῖς ἐξ ἔθνων χάριτιν κτλ. (πρξ. κε 1-29). Αἱ Σύνοδοι προσέτι διηρῶν καὶ ὠρίζον

τὰ πράγματα τὰ ἀφορῶντα τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον καὶ ἐν γενεῖ πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπε τὴν κυβέρνησιν καὶ φρούρησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοσμιότητος, λαμπρότητος καὶ τάξεως, περὶ δὲ τοῦ ποιῶν τῶν ἀποτελεσμάτων, ἂν τοῦτο ἦτο σύμφωνον πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν, κρίνοντες ἐκ τῶν ὑστέρων, ἀποφαινόμεθα ὅτι ἦτο λίαν σύμφωνον, ὅτι αἱ ἱεραὶ Σύνοδοι ὑπῆρξαν τοσοῦτον ὠφέλιμοι τῇ ἐκκλησίᾳ ὅσῳ καὶ ἀναγκασταί.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

Ο ὙΠΝΩΤΙΣΜΟΣ

Α'.

Ὑπνωτισμὸς καλεῖται ἡ σειρά τῶν νευρικῶν φαινομένων, ἅτινα ἐμφανίζονται εἰς ἄτομόν τι, ὑποβαλλόμενον εἰς δοκιμασίας ποικίλας, σκοπὸν ἔχουσας νὰ παραλύσωσιν ἐγκεφαλικάς τινὰς χώρας αὐτοῦ καὶ νὰ διερεθίσωσιν ἄλλας.

Τὰ γενικὰ φαινόμενα τοῦ Ὑπνωτισμοῦ, δύνανται νὰ διακριθῶσιν εἰς τρεῖς διαφόρους καταστάσεις: Α'. τὴν καταληπτικὴν, Β'. τὴν ληθαργικὴν καὶ Γ. τὴν Ὑπνοβατικὴν.

Ἡ καταληπτικὴ κατάσταση προέρχεται ἐκ θερῆς ἰσχυροῦ καὶ αἰφνιδίου, ἐξ ἐμφανίσεως φωτὸς ἀπλέτου καὶ λίαν ζωηροῦ, ἐκ διηνεκοῦς ἐνατενίσεως ἀντικειμένου φωτοβόλου. Δύνανται νὰ ἐπέλθῃ πρὸς δὲ εἰς πρόσωπον ἐν ληθαργικῇ διατελοῦν καταστάσει, ἐὰν διανοίξῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς του ἐν μέρει ζωηρῶς φωτιζόμενῳ. Τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς καταληπτικῆς καταστάσεως εἶναι ἡ ἀκίνησις. Τὸ ἄτομον φαίνεται ὡς ἀπολιθωθὲν. Αἱ ὑστερικοί, ὅταν καταλαμβάνονται ὑπὸ καταληψίας, μεταβάλλονται εἰς ἀγάλματα, ἀλλ' ἀγάλματα εἰς ἃ ὁ δράστης δύνανται νὰ μεταδώσῃ εἶδος τι ζωϊκότητος. Τῷ ὄντι· ἐὰν τὸ δέρμα των καθίσταται ἀπολύτως ἀναίσθητον, αἱ αἰσθήσεις των ὅμως διατηροῦσι βαθμὸν τινα εὐαισθησίας, οὕτως ὥστε τὸ ἀγαλμα δύνανται νὰ μεταβληθῇ εἰς αὐτόματον, δύνανται νὰ ἐμπνευσθῇ ἰδεῶν καὶ νὰ ἐκτελέσῃ κινήσεις

σχετικὰς πρὸς τὰς ἰδέας ταύτας. Τὸ καταληπτικὸν ἄτομον, ἐγκαταλιμπανόμενον ἔπειτα εἰς ἑαυτὸ, ἐπαναπίπτει εἰς τὴν πρώτην του ἀκίνησιαν.

Ἡ ληθαργικὴ κατάσταση κατορθοῦται διὰ παρατηρήσεως ἀτενοῦς ἰδίως. Δύνανται ἐπίσης ν' ἀναπτυχθῇ αὕτη εἰς ἄτομον καταληπτικὸν μεταφερόμενον εἰς μέρος σκοτεινόν. Ἡ ἀναλγησία φαίνεται πλήρης· αἱ ὑπόπειραι ὑπαγορεύσεων δὲν παρακολουθοῦνται συνήθως ὑπὸ ἐπιτιγίης. Ὅ,τι χαρακτηρίζει ἰδίως τὴν κατάστασιν ταύτην, εἶναι ἡ ἐξώγκωσις τοῦ ραχτικῶ ὄσπου, συνοδευομένη ὑπὸ ὁμοίας τῶν τεσσάρων καὶ ὑπὸ τοῦ φαινομένου τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα νευρομυητικῆ ὑπερευαισθησίας.

Ἡ ὑπνοβατικὴ κατάσταση δύνανται νὰ ἦ καὶ αὕτη ἡ πρωτογόνος ἢ δευτερεύουσα. Δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν αὐτὴν ἐνεργούντες πίεσιν ἢ ἐντρίψεϊς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου. Ἐὰν ἡ κατάσταση αὕτη ὑπὸ ψυχολογικὴν ἔποψιν ἔστιν ἡ σοβαρότερα, ὑπὸ φυσικὴν ὅμως δὲν παρουσιάζει χαρακτηριστικὰ τοσοῦτον ὄξεια, ὡς τὰ τῶν δύο προηγουμένων καταστάσεων.

Ἐν τῷ ὑπνοβάτη, ἡ τῶν μυῶν ἐντασις ὑπάρχει, ἀλλ' εἰς βαθμὸν ἥσσονα τοῦ ληθαργικοῦ. Οὗτος παθαίνει εἰς εἰδικὰ συστολάς, πάντη διαφόρους τῶν τοῦ ληθαργικοῦ. Τὸ δέρμα προσβάλλεται ὑπ' ἀναλγησίας, ἀλλ' ἡ μυαισθησία καὶ αἱ εἰδικαὶ αἰσθήσεις πάσχουσιν ὑπερευαισθησίαν ἐπιτρέπουσαν νὰ προκληθῶσι δι' ὑπαγορεύσεων ἐπὶ τοῦ ἀτόμου αὐτοματικὰ φαινόμενα πολυσύνθετα.

Δυνάμεθα νὰ ἐξυπνίσωμεν τὸ ἄτομον δι' ἐλαφρᾶς τῶν βλεφάρων πίεσεως. Τὸ ἄτομον τότε καθίσταται ληθαργικόν.

Ὁ ζωϊκὸς μαγνητισμὸς φέρει νευρικὰς διατάξεις ὁμοίας φύσεως καὶ ἔχει τὴν ἀπαίτησιν νὰ λύσῃ ζητήματα παραδοξότατα. Ἀτομά τινα, βυθιζόμενα εἰς τὸν μαγνητικὸν ὕπνον, δέον νὰ γνωρίζωσι τὸ παρελθόν καὶ τὸ μέλλον, ν' ἀναγινώσκουσιν ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ ἄλλου, νὰ βλέπωσι καθαρῶς ὅ,τι δὲν φαίνεται καὶ νὰ μαντεύωσι τὴν θεραπείαν ἀσθενειῶν τινῶν.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα ὀφείλονται εἰς θαν-

μάσιον παράγοντα, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα μαγνητικὸν βυστόν, ὅπερ εὑρίσκεται ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, καὶ ὅπερ ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταδίδῃ εἴτε διὰ ἐξωτερικῆς ἐνεργείας, εἴτε διὰ τῆς βουλήσεως, διότι, κατὰ τὸν Μέσμερ, ἡ ψυχὴ δύναται νὰ ἐπενεργήσῃ κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ μαγνητικοῦ βυστοῦ καὶ νὰ τὸ ἀναγκάσῃ νὰ μεταβῇ πρὸς τὸ δεῖνα ἢ ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ σώματος διὰ τοῦ λογισμοῦ!

Ἰδοὺ ἐπιστῆμαι ἀπόκρυφοι θαυμάσται! Ὁ μαγνητιστής, ὅστις ἔχει αὐτὰς ἐν τῇ πυγμῇ του, δὲν ἔχει ἄλλα νὰ πράξῃ ἢ ν' ἀνοίξῃ αὐτήν, ὅπως θέσῃ ἄνω κάτω τὸν κόσμον, καὶ ὅπως τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν μεταβάλλῃ αὐτοσχημὴ εἰς κοινωνίαν Θεῶν!

Καὶ ὅμως δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα· διότι αἱ ὑπνωτικαὶ καταστάσεις καὶ αἱ μαγνητικαὶ γοητεῖαι εἰσὶν ἀρχαῖαι ὅσον ὁ κόσμος. Καὶ οἱ ἐνθουσιωδέστεροι τοῦ μαγνητισμοῦ ὅπαδοι παραδέχονται, ὅτι ἦτο αὐτὸς γνωστὸς πρὸ χρόνων ἀμνημονεύτων. Ὁ Potet λέγει: « Ἡ ἰσχὺς τοιοῦτου παράγοντος κατέστη ἡ μελέτη πληθῆος σοφῶν ἐν πάσῃ ἐποχῇ ». Κατ' αὐτὸν ἡ ἀρχαία χρῆσις τῶν ἐγχολπῶν καὶ περιάπτων προήρχετο ἐκ τῆς πρὸς τὸν μαγνητισμὸν πίστεως. Οἱ μάγοι, οἱ ἱεροφάνται, οἱ βραχμῆνες, οἱ δρυῖδαί, μεταχειριζόμενοι τὰς ῥάβδους, τὰ τόξα, κ. τ. λ. παρήγαγον ἀποτελέσματα μαγνητικά. Οἱ προφῆται πρὸς δε ἐτέλουν μαγνητικὰς θεραπείας· οἱ μάγοι, οἱ ἱερεῖς, οἱ βασιλεῖς, δι' ἀπλοῦ βλέμματος, δι' ἀπλῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, ἐτέλουν ὁμοίως θεραπείας. Ὅλα τὰ ἐν τοῖς ναοῖς τελεσθέντα θαύματα ἦσαν μαγνητικὰ συνέπειαι.

B'.

Ἐν Χαλδαίᾳ οἱ διορατικοὶ ἦσαν παμπληθεῖς· ἤρκει νὰ κοιμηθῇ τις εἰς ναοὺς τινας, ὅπως ἀποκτήσῃ τὸ δῶρον τῆς διορατικότητος. Ἐν ἑορταῖς τισὶ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου ὁ Θεὸς Ἄπις ἐνέπνεε ταῖς γυναῖξιν καὶ τοῖς παισὶ τὸ προφητικὸν πνεῦμα.

Καὶ ὁ πνευματισμὸς, ἀδελφὸς τοῦ μαγνητισμοῦ, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ ἀρχαίαν

καταγωγὴν. Ἐν Βαβυλωνίᾳ ἐπίστευον εἰς τὰ κακοποιὰ πνεύματα. Παρ' Ἑβραίοις ἡ Πυθία τοῦ Εὐδῶρ ἐπεκαλεῖτο τὰς σκιὰς τῶν νεκρῶν ἀπαράλλακτα ὅπως εἰς medium (1) τοῦ 10^{ου} αἰῶνος. Ἐν τῷ Ἀρχαίῳ γὰρ τῆς Δήμητρος ὑπῆρχε κάτοπτρον ἐν τῷ πυθμένι φρέατος, ἐφ' οὗ οἱ ἱερεῖς ἔκαμνον νὰ ἐμφανίζηται ἡ εἰκὼν παντὸς φιλήτου προσώπου, ὑπὲρ οὗ οἱ πιστοὶ ἐπεκαλοῦντο τὴν χάριν τῆς Θεᾶς. Ἐν Δελφοῖς τὸ διάστημα τοῦ Ἀπόλλωνος μαντεῖον ἐκτίσθη ἐπὶ χαίνοντος βαράθρου, ἐξ οὗ ἐξήρχοντο ἀναθυμιάσεις θεοῦ προσβάλλουσαι τὸν ἱερὸν τρίποδα, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἡ Πυθία. Αὕτη, προδιατεθειμένη ἤδη εἰς τὰς ἐκστάσεις ἕνεκα τῆς προηγουμένης μακρᾶς νηστείας καὶ τῶν μαγνητικῶν παρασκευῶν (θὰ ἦτο ἀναγκαστικὸς ὑστερικὸς), βαθμηδὸν ἐταράσσεται ἐπὶ τοῦ τρίποδος, ἄχρις οὗ προσεβάλλετο ὑπὸ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ ἐκτάκτου, ἐκπέμπουσα ἀφροῦς ἐκ τοῦ στόματος. Τότε ἀνεκοίνου τοὺς χρησμούς τοῦ Θεοῦ.

Αἱ Σιβύλλαι τῆς Ρώμης εἶχον κατὰ διαλείμματα μόνον διασχῆ τὴν διάνοιαν. Ἔδει νὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ σπασμῶν, ὅπως προείπωσι τὸ μέλλον. Τότε τὸ θεῖον κατήρχετο πρὸς αὐτὰς καὶ ὠμίλει.

Σὺν τῇ ἐμφανίσει τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπαυσεν ἡ προφητικὴ ἐκστασις, ἔπαυσαν οἱ Θεοὶ νὰ ἐμπνέωσι τὰς Σιβύλλας· ἀλλ' ὁ Διάβολος παρέλαβε τὴν κληρονομίαν καὶ κατακτῶν τὰ σώματα τῶν μαγιστῶν, μετέδιδεν αὐταῖς ὑπερφυσικὴν δύναμιν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐφυλακίσθη διότι ἀπεδίωξεν ἐκ τοῦ σώματος νεάνιδος, ἐγούσης τὸ δῶρον τῆς διορατικότητος, δαιμόνιον ὁμοίον ἐκείνου ὃ ἐνέπνεε τὰς Πυθίας.

Ἀπὸ τοῦ 10^{ου} μέχρι τοῦ 15^{ου} αἰῶνος ἡ λατρεία τοῦ Διαβόλου ἐποίησε μεγίστας προόδους. Οἱ μάγοι καὶ αἱ μάγισσαι ἐπολαπλασιάσθησαν· ὁ διάβολος ἐζωγραφήθη, ἐμελετήθη

(1) Medium καλεῖται σήμερον παρὰ τῶν πνευματιστῶν ὁ ἔχων τὸ προσὸν νὰ καλῇ τὰ Πνεύματα καὶ νὰ ὑπακούεται παρ' αὐτῶν. Δὲν σὲ ὑπακούουν τὰ Πνεύματα; Δὲν εἶσαι medium!..... Σ. Μ.

καλῶς, συνεζητήθησαν τὰ ἔθιμά του, αἱ ὁρέξεις του, αἱ ἀντιπάθειαι του. Ἐγένετο γνωστὸν πῶς πρέπει νὰ προσκληθῇ καὶ πῶς νὰ ἐκδιωχθῇ. Εὐρέθη τρόπος βέβαιος πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν μαγιστῶν, πρὸς ἐξαναγκασμὸν τῶν δαιμονιζομένων νὰ ἐξηγηθῶσι, πρὸς θεραπείαν αὐτῶν, καὶ τέλος ἀνεκαλύφθη ὁ τρόπος τῆς τιμωρίας τῶν. . . . ἡ πυρά!

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

ὑπὸ τοῦ Ἀντιναύρχου τοῦ γαλλικοῦ στόλου
K. JURIEU DE LA GRAVIERE

A'.

H EN ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΝΑΥΜΑΧΙΑ

(Συνέχεια.)

Οἱ Ἕλληες ἔμειναν μὲν κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης· πλην, ἐξαντληθέντες ἐκ τῶν τριῶν πούτων ναυμαχιῶν, παρητήθησαν τῆς περαιτέρω ὑπεράσπισης τοῦ Εὐρίπου καὶ τῶν πρὸς τὰς Θερμοπύλας προσόδων. Καὶ πρὸς τί ἄλλως τε θὰ παρέτεινον περὶ πλέον τὴν ἀντίστασιν των; Αἱ Θερμοπύλαι εἶχον περιέλθει εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν πολεμίων. Μέγας τις στρατηγὸς εἶπεν, ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι ἀπλῶς ἀλληλουχία ἠθικῶν ἀποτελεσμάτων. Τὸ ἠθικὸν ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης φάσεως ἦτο ἡττης ἦτο ἀποκλειτικῶς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων· 4000 ἄνδρες εἶχον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀναγκασθῆναι ὄλην στρατιάν. Παρὰ τὰς βάσεις τῶν χαρακωμάτων ἔκειντο 300 Σπαρτιάται ἔχοντες ἐτι τὸ πρόσωπον κατὰ τῶν πολεμίων ἐστραμμένον. « Γινώσκω τὰ ὀνόματα αὐτῶν! » ἀνακράζει ὁ Ἡρόδοτος· ὡφείλε νὰ φαῖτο ἡμῖν (1). Ἦσαν ἅπαντες μεγάλητορες, ἀνδρεῖοι καὶ διάτρητοι ἐκ τῶν πληγῶν. Οὐδεὶς φίλος ἐφρόντισε νὰ ἐμβάλῃ ἐντὸς τῶν ψυχῶν

(1) Καὶ Λεωνίδα τε ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ πίπτει, ἀνὴρ γενόμενος ἄριστος, καὶ ἕτεροι μετ' αὐτοῦ ὀνόμαστοι Σπαρτιέων, τῶν ἐγὼ ὡς ἀνδρῶν ἀξίων γενομένων ἐπιθύμητον τὰ ὀνόματα· ἐπιθύμητον δὲ καὶ ἀπάντων τῶν τριηκοσίων. Ἡρόδ. VII, 224.

χειρῶν των τὸν ἀπαραίτητον ὄθελόν. Μὴ εἴλιαν ἀπαιτητικὸς, ὦ Χάρων· λάβε ὡς τάχιστα τὴν κόπην καὶ σπεῦσον νὰ περαιώσης αὐτοὺς· ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνυπομονεῖ εἰς τὰ Ἥλιστα Πεδία καὶ ἀπορεῖ τίνας ἕνεκα κρατεῖς αὐτοὺς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐπὶ τῆς ὄχθης. Δὲν σοι παρουσιάζονται συχνά, ὦ γέρον, τοιοῦτοι ἐπιβάται. Πολλοὶ αἰῶνες θέλουσι παρέλθει, πρὶν ἢ δεχθῆς ἐν τῷ σκαφιδίῳ σου ἐπιβάτας ἀξίους νὰ ἐνωθῶσι μετ' ἐκείνων, οἵτινες ἐπαρουσιάσθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς Στυγῆς. Ἀνάγκη νὰ περιμένῃς δύο χιλιάδας τριακόσια τριακόσια πέντε ἔτη, ὅπως δεχθῆς ὁμοίους ἥρωας, τοὺς Ζουάθους τῆς γεφύρας τοῦ Τρακτιρ (1).

Τὸ παράδειγμα τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν συστρατιωτῶν του ἐνέπληξε τοὺς Ἕλληνας θάρρους. Ἐντούτοις οἱ Πέρσαι εἶχον πολεμήσει καλῶς, Ἡ αυτοκρατορικὴ τοῦ Ξέρξου φρουρά, οἱ Ἀθάνατοι, εἶχον προσβάλει κατὰ μέτωπον τὴν θέσιν, ἣν ἄλλοι παρέκαμπτον (2). Οἱ νεκροὶ των συμφωρεμένοι ἤθελον μαρτυρήσει περὶ τῶς ἀνδρείας των, ἀν ὁ Ξέρξης δὲν ἤθελε σπεύσει νὰ διατάξῃ τὴν ταφήν των. Τὸ θέαμα τοιαύτης ἐκατόμης ἐνέπνευεν εἰς τοὺς ἄλλους ὑψηλὰς περὶ τῶν θυτῶν ἰδέας (3). « Τί σκέπτεσθε, Μυλόρδε, περὶ τῶν ἐνδόξων τούτων οὐλῶν; » ἠρώτα ὁ Ἀντιθασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἀγγλίας, δεικνύων αὐτῷ τοὺς ὑπὸ τὸν θόλον τῶν Ἀπομάχων περιβαλλομένους παλαιμάχους. « Σκέπτομαι, ἀπεκρίθη ὁ λόρδος Στταίαρς μεθ' ὑπερσπτικῆς ἀπαθείας, περὶ ἐκείνων, οἵτινες τοὺς ἐπλήγωσιν! » Εἰς ἡρωτηριασμένους στρατιώτης παρίστατο σιωπῶν εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην· τὰ ἀγανακτοῦντα χεῖλη του ἀφῆκαν ἀκόντος αὐτοῦ νὰ διαφύγῃ ἢ ἀπάτησις· « Ἐκεῖνοι ἐφρονεῦθησαν! » Καὶ οἱ υἱοὶ τῆς Σπάρτης ἐφρονεῦθησαν· ἀλλ' ἦσαν 300 μόνον, οἱ δὲ κατ' αὐτῶν ἐπιτεθέντες ἀνήρχοντο εἰς 1,000,000!

(1) Καὶ διατὶ οὐχὶ τὸν ἐπὶ τῆς θέσεως ἐκείνης πεσόντα Διάκον καὶ τὸν ἀρχαῖον τὸ φρόνημα Βότακριν καὶ τοὺς ἄλλους Τιτᾶνας τοῦ περὶ ἐλευθερίας ἀγώνος;

(2) Ἡρόδ. Βιβλ. VII, 211.

(3) Ἡρόδ. Βιβλ. VIII, 24, 25.

Οἱ νικηταὶ εὐρίσκουσι πάντοτε συμμάχους· ἢ διὰ τῆς Δωρίδος, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας πορεία τοῦ Ξέρξου ὑπῆρξε θριαμβευτική. Ἄπληστοι λείας, μνησικακούντες δι' ἀρχαῖα ἀδικήματα, οἱ Θεσσαλοὶ ὠδήγουν τοὺς εἰσβαλλόντας (1). Ὁ Ξέρξης μόνον μηδίζοντας συνήντα· τὰ τῶν Ἀθηναίων εὐρίσκοντο εἰς ἡν θέσιν καὶ τὰ τῆς Συμβατικῆς ἐν ἔτει 1793. Οἱ Ἕλληνες, ὑποχωροῦντες πανταχόθεν, κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, ἐφαίνοντο ὅτι ἀπάσας τὰς ἐλπίδας τῶν ἐξήρτων τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ ὑπερασπίσει τῆς Πελοποννήσου (2). Ἡ ναυτική δύναμις εἶχεν ἀποσυρθῆ ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Σαλαμῖνος· οἱ κάτοικοι τῆς Εὐβοίας εἶχον ἤδη φύγει (3) καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ὀλονέν ἐφευγον. Εἰς πολλοὺς οὐδ' αὐτὴ ἡ Σαλαμίς ἐφαίνετο καταφύγιον ἀρκούντως ἀσφαλές· διὰ τοῦτο τινὲς μὲν ἐπορεύοντο ἵνα εὕρωσι τοιοῦτο ἐν Τροιζῆνι, ἄλλοι δὲ ἐζήτουν φιλοξενίαν παρὰ τῶν Αἰγινήτων (4), Ὁ στόλος τῶν εὐτυχῶς, ἐκτὸς τῶν ἐν ταῖς ναυμαχίαις, δὲν εἶχεν ὑποστῆ ἀπωλείας· ἢ τοσοῦτω φοβερὰ διὰ τοὺς Πέρσας τρικυμία εἶχε φεισθῆ αὐτοῦ. Πανταχόθεν προσήρχοντο ἐν τῷ ἐσχάτῳ τούτῳ κινδῶν ἐπικουρίαί. Ἡ ἀριθμητικὴ ἰσορροπία ἔτεινε ἀνεπαισθήτως ν' ἀποκαταστῆ μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων, οἵτινες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας εἶχον ἀντιμετρηθῆ ἐντὸς τοῦ ὄρου τοῦ Ἄρτεμισίου. Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ στρατηγοὶ συν-εζήτουν, ἀνέπρεπε νὰ ἐγκαταλίπωσι τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν τύχην τῶν, ἦσαν ἐνώπιον τῆς Σαλαμῖνος ἠγυροβολημένοι 89 νῆες ἐκ Πελοποννήσου,

(1) Ἴδου τί γράφει ὁ πατήρ τῆς ἱστορίας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, δικαίων τρόπον τινὰ τοὺς Θεσσαλοὺς.

Ἐν Βιβλ. VII, 172. Θεσσαλοὶ δὲ ὑπὸ ἀναγκαιῆς τὸ πρῶτον ἐμήδισαν. Ἐν δὲ Κεφ. 174. Θεσσαλοὶ δὲ ἐρημωθέντες συμμάχων, οὕτω δὲ ἐμήδισαν προθύμως, οὐδ' ἔτι ἐνδοιαστῶς. Ἐν δὲ Βιβλ. VIII, 28-32, πραγμ-ματευόμενος περὶ τοῦ μηδισμού τῶν Θεσσαλῶν, ἐπι-κρίγει: Οὕτω δὲ οἱ Θεσσαλοὶ κεχολωμένοι τοῖσι Φωκεῦσι, ἐγένοντο ἡγεμόνες τῷ βαρβάρῳ τῆς ὁδοῦ.

(2) Ἡρόδ. VIII, 40.

(3) Ἡρόδ. VIII, 19, 20.

(4) Ἡρόδ. VIII, 41.

180 ἐξ Ἀθηνῶν, 97 ἐκ Μεγάρων, Ἀμβρακίαις, Λευκάδος, Αἰγίνης, Χαλκίδος, Ἐρετρίας, Κέως, Νάξου, Σκύρου, Κύθνου καὶ Κρότωνος—ἢ Σέριφος, ἢ Σίφνος καὶ ἢ Μήλος εἶχον πέμψει μόνον πεντηκοντόρους. — Τριακόσιαι ἐξήκοντα ἐξ νῆες ἀποφασισμένοι νὰ πολεμήσωσι σπουδαίως, ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῆς χώρας τῶν, δύνανται νὰ ἀντιμετωπίσωσιν ἐξακοσίας, ἀπολεσάσας τὴν εἰς ἑαυτὰς πεποιθήσιν ἕνεκα τῶν συμφορῶν, αἵτινες δὲν ἔπαυσαν διώκουσαι τοὺς Πέρσας.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

Ο Τ Ρ Ο Μ Α Ρ Α Σ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ὑπὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΟΓΙΑΖΗ

(Συνέχεια)

Ε'

Ἄφ' ἧς στιγμῆς ἐπέβη τῷ ἀτμοπλοίῳ ἡ γραῖα, τῇ ἐχορηγήθη θέσις τις ἀρκετὰ καλὴ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· καὶ τοι δὲ ὁ κατὰ τὸν παράπλου βεμβασμὸς δὲν ἐπέτρεπεν ἵνα ἡ περιέργεια τῶν συμπλωτῆρων τῆς στρέφεται περὶ αὐτήν, μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἐφαίνοντο ἀ-διαφοροῦντες παντελῶς νὰ μάθωσι καὶ παρὰ αὐτῆς τῆς ἰδίας τὸ αἶτιον· ἀλλ' αὕτη ἀπε-ποιεῖτο.

— Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, εἶπέ τις τῶν περὶ αὐτῆς συνωστίζομένων, ἐγὼ θὰ σᾶς παρακαλέσω, τοῦλάχιστον ἐκ μέρους μου, νὰ μὴν ἀδιαφο-ρήτητε εἰς τὰς παρακλήσεις μας, ἐκτὸς δὲ τούτου σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι εἶμαι ὁ μάγειρός τοῦ ἀτμοπλοίου.

— Καὶ θὰ καλοπεράσῃς μὲ ἄλλους λόγους, ἐξηκολούθησέ τις, παραδοθέντων ἀπάντων τῷ γέλωτι.

Συγκατανεύσασα ἐπὶ τέλους, κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν, ἤγειρε τὴν κεκλιμένην ἔχουσαν κεφαλὴν, ἀρχίσασα.

« Εἰκοσάετις σχεδὸν ἐνυμφεῖσθαι νέον τινὰ ὀνομαζόμενον Θρασύβουλον, μὴ γνωρίσαντα ἐν

(2) Ἡρόδ. VIII, 43-48.

τῷ κόσμῳ οὐδένα, ἢ τροφὸν τινὰ εἰς ἡν, ἀποθνήσκουσα, τὸν παρέδωκεν ἡ μήτηρ του, ἵνα τὸν ἀναθρέψῃ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς εὐτελε-στάτης περιουσίας τῆς· ἢ τροφός, φιλόανθρωπος οὕσα, οὐδεμίαν ὑπὸ τῆς μητρὸς του δοθεῖσαν ἐντολήν περὶ τῆς τοῦ υἱοῦ τῆς μορφώσεως ἡμέλησε, πλὴν ὁ δυστυχῆς δεκαετής ἐστερήθη αὐτῆς.

« Μόνος τότε μείνας, ἄνευ οὐδενὸς στηρίγ-ματος, ἐνεφανίσθη ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν πατέρα μου ζητῶν ἐργασίαν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐπέτυχε· τοσοῦτον δ' εἴλκυσε προΐοντος τοῦ χρόνου τὴν ἀγάπην του, ὥστε δὲν ἔπαυε καθ' ἐκάστην νὰ ἐξυμνῇ τὰς ἀρετὰς ὧν κάτοχος ἦτο.

« Ἐπόμενον τῆς τοσοῦτον πρὸς αὐτὸν ὑπερβολικῆς ἀγάπης ἦσαν οἱ μετὰ δεκαπεν-ταετίαν μετ' αὐτοῦ γάμοι μας· ἀθλίᾳ ὅμως τύχῃ, μὴ θελήσασα νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς νὰ ἴδωσι τὰ τέκνα τῶν ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, κατέστησεν αὐτοὺς θύματα τοῦ κατὰ τὴν δευτέραν τῶν γάμων μας γενομένου καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ. Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους ἐγενόμεθα γονεῖς, καλέσαντες τὸ ἀρτιγέννητον εἰς τιμὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς μου Γιαννάκον.

« Παρεδόθημεν ἔκτοτε εἰς τὰ ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα τῶν γονέων, ὅπως καταστήσωμεν αὐτὸν χρηστὸν πολίτην, φιλοπάτριδα καὶ ἐνὶ λόγῳ ἀρεστὸν τῷ Θεῷ· ἐφαναζόμεθα πολλάκις ὅτι θὰ ἔφθανεν εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν καὶ τότε λαμβάνων ἐπ' ὧμων τὸ κ α ρ υ ο φ ὕ λ ι, θὰ ἐδείκνυεν ὁμοῦ μὲ τοὺς ὀμηλικούς του εἰς τοὺς βαρβάρους τί σημαίνει ἡ λέξις "Ε λ λ η ν καὶ μάλιστα Ἐλληνα ὑπόδουλος!

« Ἡ ἀθῶα οὕτως εἶπεῖν καὶ ἡμερὸς ψυχῆς του, ἢ εὐπροσηγορία του καὶ πλείστα ὅσα ἄλλα πλεονεκτήματα οὐδῶλως μας ἠκύρουν τὰ φανταζόμενα.

« Πλὴν ἀλλοῖα ὁδὸς ἠνοίγετο αὐτῷ!

« Ὁκταετής εἶδε τὸν προσφιλέστατον πατέρα του ἀποδημῶντα πρὸς Κύριον! ἢ εὐτε-λεστάτη περιουσία μας ἠφανίσθη, ξένοι δὲ τότε μείναντες, ἠναγκάσθημεν νὰ εὕρωμεν πόρον ζωῆς παραδοθέντες ἀμφοτέροισι τῇ ἐργασίᾳ».

Μάτην προσεπάθουν οἱ περὶ αὐτῆς νὰ ἐπα-ναφέρωσι τὴν διαχυθεῖσαν ἐπὶ τῇ συγκατανεύσει τῆς ἐνάρετος γαράν, διὰ τῆς ἀπομάξεως τῶν ἐτοιμορρόπων δακρύων τῶν ἤρξαντο τότε τινὲς, δραχθέντες τῆς εὐκαιρίας τοῦ λαβόντος χώραν μικροῦ διαλείμματος, τῶν σγολίων, ἅτινα το-σοῦτον ἠνόχλησαν τοὺς ἀνυπομόνως περιμένοντας τὴν ἐξακολούθησιν τῆς διηγήσεως, ὥστε ὁμο-φώνως ἐπέβαλλον αὐτοῖς σιωπὴν, τῆς πτωχῆς ἐξακολούθησάσης.

« Τίς ἐξ ὑμῶν τώρα θὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ ἀθῶα ἐκείνη ψυχὴ του μετεβλήθη εἰς ψυχὴν αἰμοβόρου; ναὶ! κακὴ συναναστροφή διέφθειρε τὰ χρηστά του ἦθη, καὶ τὴν μὲν ἡμέραν εἰργάζετο, τὴν δὲ νύκτα μετὰ τῶν συναδέλφων του ἐξήσκει τὸ ἀποτρόπαιον ἐκεῖνο ἔργον..... παρεδίδοτο εἰς κακουργήματα..... καὶ τοσοῦτον ἐπιδειξίως, ὥστε οὐδέποτε ἠδυνήθησαν οὐχὶ αἱ ἀρχαί, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ φίλοι του, οἱ μὴ ὄντες ἐν τῷ κύκλῳ τῶν, νὰ λάβωσιν ὑπόνοιάν τινα.

« Νύκτα τινὰ, ἐνῶ ἐκαθήμεν ἐπὶ τοῦ ἀνα-κλίντρου μου, ταχύτατα βήματα μὲ διετάραξαν· ἐγερθεῖσα τότε ἐμπρόσωμ ἐξῆλθον τοῦ ὀψομακίου μου· φαντάσθητε τώρα ὑμεῖς ὑφ' οἴου τρόμου κατελήφθη, καταλαβοῦσα τὸν υἱόν μου νὰ ἀνέρ-χεται τὴν κλίμακα κατεσπηλωμένα ἔχοντα τὰ ἐνδύματά του διὰ μεγάλων κηλίδων αἵματος καὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὡτὸς ἐστερημένον.

« Ἦρχισα καὶ πάλιν νὰ τὸν συμβουλεύω, ἀλλὰ καὶ πότε εἰσηκούσθη κατὰ τι συμβουλὴ μου τις; — κάμε τὴν χάριν μόνον, μοὶ εἶπε, νὰ μοὶ περιποιηθῆς τὴν πληγὴν καὶ νὰ μοὶ φέρῃς καθαρὰ ἐνδύματα· δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω καὶ ἄλλως· ἔπραξα ὡς διετάχθη καὶ ἔκτοτε ἐγένετο ἄφαντος.

« Δύο ἔτη παρήλθον χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ μάθω ποῦ εὐρίσκετο· συναίσθανομένη δὲ τώρα προσεγγίζον τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, δὲν ἐνόμισα καλὸν νὰ παραδώσω τὸ πνεῦμά μου, χωρὶς νὰ εὕρω αὐτόν, ἂν δὲν ἀπέθανε, καὶ τῷ ὄρω τὴν ὑστάτην μητρικὴν συμβουλὴν, ἵνα καταπράνω τὴν θλίψιν τῆς ψυχῆς μου, τὴν ὅποιαν καθ' ὑπνον διάφοροι τρομεροὶ σκιαῖ

ταράττουσιν, ἀναφωνοῦσαι· — Κατηραμένη ἡ γέννησάσα αὐτὸν μήτηρ!

« Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅθεν τοῦτον μετέβην ἐν πρώτοις εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου μικρὸς ἔτι ὢν ἐπεθύμει νὰ μεταβῆ πρὸς διεκπεραιώσιν τῶν σπουδῶν του, ἀλλὰ μὴ δυναθεῖσα νὰ ἀνακαλύψω οὐδὲν ἔγνος του, καίτοι ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη περιεφερόμην ἐν αὐτῇ τε καὶ τοῖς περιχώροις ὡς πτωχή, μετέβην εἰς Σμύρνην, ἐν τῇ ὁποῖα πλέον ἠλπίζον ὅτι θὰ τὸν ἀπήντων· καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τρία ὡσαύτως ὀλόκληρα διατρίψασα καὶ οὐδὲν ἔγνος ἀνακαλύψασα, ἀπεφάσισα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου, ἀπελπισθεῖσα ὀλοτελῶς περὶ τῆς ὑπάφξέως του.»

Προσέθεσεν ἔπειτα τὰ συμβάντα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς της εἰς Σμύρνην, λήξασα ἐνταῦθα τὴν διήγησίν της.

Πάντες τότε συγκεκριμένοι ἐκ τοῦ τρόπου δι' οὗ ἐξεφράζετο καὶ ἐκ τῶν δακρῶν ἅτινα ἀφθόνως ἔρρεον ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρεῖων της, ἀπῆρχοντο εἰς τὰ ἴδια, κομίζοντες βαθυτάτας ἐντυπώσεις, καθ' ἣν στιγμὴν καταληφθεῖσα αὕτη ὑπὸ φρίκης.

— Σταθῆτε! δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! τί σὰς πταίω; βοήθειαν! καὶ πάραυτα ἔπεσε λιπόθυμος.

Ἐσπευσαν προθύμως πρὸς βοήθειάν της, ἄλιγον δὲ κατ' ἄλιγον συνελθοῦσα. — ὦ ζῆ ἀκόμη ὁ μιὰρὸς! ζῆ!

— Σταυράκη, εἶπε τότε τις (*), ἀπόσυρον παρακαλῶ τὴν δυστυχή εἰς ἀσφαλέστερον μέρος, διότι ἂν μελῆ αὐτοῦ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πλοῦ, εἶμαι ὑπερβέβαιος, ὅτι δι' αὐτὴν θὰ μεταβληθῆ τὸ ἀτμόπλοιο εἰς ἀκάτιον τοῦ Χάρωνος.

Ἰπήκουσεν ὁ Σταυράκης, παραχωρήσας αὐτῇ ἀσφαλεστέραν θέσιν.

— Αἱ! κοιμηθῆτε, παιδιὰ, μεσάνυχτα πέρασαν δὲν ἀκούτε, ἔλεγέ τις (*), καθ' ἣν ὥραν ἀντήχει ἐν τῇ θαλάσῃ ὁ κτύπος τοῦ τῆν

πρώτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον σημαίνοντος κώδωνος.

— Τί νὰ κοιμηθῆ τίς, ἀπήντησεν ὁ παρακαλέσας τὸν Σταυράκην νὰ χορηγήσῃ ἀσφαλέστερον μέρος εἰς τὴν πτωχήν, εἶναι ν' ἀφήσῃ τις αὐτὴν τὴν καλλονὴν τῆς ἐκτυλισσομένης θαλάσσης; παρατήρησον τίνι τρόπῳ ἐν αὐτῇ, ὡς κόρη ὑπερήφανος, ἀνερχομένη κατωπρίζεται ἢ σελήνῃ.

— Φθάνει· ἐκατάλαβα, θὰ ἦσαι, φαίνεται, κανεὶς ποιητῆς ἢ γιὰ τὸ φρενοκομεῖο, σὺ ποῦ μιλᾷς ἔτσι καὶ ἂν θελήσω νὰ τὸ θάλλω μὲ 'σένα δὲν εἶναι διόλου παράξενον νὰ σὲ πιάσῃ ἐκεῖνος ποῦ τὸν λέτε σεῖς οἱ διαβασμένοι 'ξεύρω 'γὼ πῶς διάβολο... μῆστρος... ἂ! ὄχι τῶβρικο... παγιτικός οἶστρος καὶ τότε ἀλλοίμονο στὰ κεφαλάκια μας.

— Ἄ! ἰδοὺ κατελήφθη. ἀνεφώνησεν ἀπαγγέλλων ἐντόνων:

Κύττα, κύττα τῇ Σελήνῃ,
πῶς κατὰ γλωμῆ διαβαίνει;
νὰ κρυφθῆ τί τάχα τρέχει;
γλατὶ νᾶναι λυπημένη;

— Ἐχεις δίκαιο ἀλλά:

Κυττάξετε καὶ τῇ μπαστοῦνᾳ,
ποῦν' ἔστο πέτο κρεμασμένη·
μαύρῃ σ' ἐπῆλασε φορτοῦνα,
ἂν τῇ δράξω τῇ καυμένη·

Σοῦ ἀρέσει λοιπόν; καλὴ νύχτα καὶ ἔχε τὴν στὸ νεῦ σου,

Ἡ μικρὰ αὕτη συνομιλία ἐλάμβανε χώραν παρὰ τὴν πῦρραν τοῦ πλοίου, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Σελήνης μεταξὺ δύο σκιῶν παρὰ τὴν πρύμνην ἡ ἐξῆς:

— Μεῖνε ἡσυχος, ἔλεγεν ἡ μία, ἐγὼ θὰ σὲ συστήσω εἰς τὴν μητέρα μου, ἥτις εἶνε μία καλὴ ὡς σὺ γραῖα.

— Ναί! παιδί μου, βοήθησόν με, ἔλεγεν ἡ ἄλλη.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

(*) Περὶ αὐτοῦ θέλομεν ἶδῃ ἐν τῷ διηγήματι «Στρατός καὶ Στρατῆνος».

(*) Ὁμοίως ἐν τῷ αὐτῷ διηγήματι.

ΑΠΟ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝ ΔΙΑ ΕΗΡΑΣ

ὑ π ὀ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΒΟΥΣΕΝΑΡΔ.

ΚΕΦΑΛ. Α'.

(Συνέχεια)

« Ἐχεις κατωτέρους φηνοῦντάς σε, κλητῆρας λατρεύοντάς σε καὶ θυρωρὸν ὑποκλινόμενον ἐνώπιόν σου μέχρις ἐδάφους.

« Τίνος πλέον ἔχεις ἀνάγκην;.....

« Ἠλίθιε!.....

— Ἡ λέξις εἶναι σκληρὰ, διέκοψεν ὁ Ἰουλιανός, ἀνάπτων πάλιν τὸ σίγαρόν του.

« Ἄλλ' ἀδιάφορον! ἄς τὴν παρῶμεν.

« Ὁ θεῖός σου μοὶ φαίνεται ὅτι ἦτο θαυδὸς φιλόσοφος.

— Ἐξοκολούθει, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος, προδιατεθειμένος ἀναμφιβόλως νὰ ἀκούσῃ καὶ ἄλλας βαρυτέρας.

— « Ἠλίθιε!.....

« Ἄλλ' ἐγὼ σοὶ εἶχον ἐτοιμάσει ἐνταῦθα εἶδος βίου, ἐξ ἐκείνων οὓς μόνοι οἱ μεγάλοι ἰδιοκτῆται, οἱ σατράπαι τοῦ Νέου Κόσμου, γινώσκουσι νὰ διάγωσι!

« Τώρα πλὴν σὲ βλέπω ζῶντα ἐν τῇ ὁδῷ σου Δυραντὲν τῆς Μοντμάρτης ἐν χρηματικῆς δυσχεραίας μεταξὺ τεσσάρων γειτόνων.

« Ὅδοιπορεῖς ἀπὸ τῆς οἰκίας μέχρι τοῦ γραφείου καὶ τανάπαλιν μετὰ τῆς κανονικότητος χρονικοῦ ρευματισμοῦ, κινδυνεύων νὰ ἀπαγχονισθῆς ὑπὸ τοῦ λαιμοδέτου σου καὶ ἐσφιγμένος ἐντὸς τῆς ρεδιγκότας σου, ὅτε μὲν τρέμων ὑπὸ τὴν βροχὴν καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ ἐντὸς τοῦ βορβόρου, ὅτε δὲ κἀθιδρως, ὡς ὁ ἐντὸς τουρκικοῦ λουτροῦ, καὶ καταπίνων ὅλα νέφη ἀκαθάρτου κόνεως, κατὰ τὰς ἐποχάς.

« Σημειωτέον ὅτι πάντα ταῦτα ἀποτελοῦσι τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ βίου σου, τοῦ βλακώδους ἐκείνου βίου, ὅστις συντελεῖ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τινὰ προγᾶστορα καὶ φαλακρόν.

« Ὅσον ἀφορᾷ τὰ λοιπά, ὑποχρεωμένος ὢν νὰ περιορίζῃς ἡδονάς τε καὶ ἐργασίαν, νὰ ὑπο-

τάσῃς τὴν πείναν εἰς τὸν μισθόν, τὸν ὕπνον εἰς τὰς ἀσχολίαις, τὰς σχέσεις σου εἰς τὸ συμφέρον σου, ὀφείλεις νὰ ὑπολογίξῃς τὴν ἀξίαν καὶ αὐτοῦ τοῦ ὠοῦ καὶ νὰ ζητῆς παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ τὰ λείψανα τοῦ δείπνου, ὅπως δι' αὐτῶν προγευματίσης. Εὐγε! Θὰ πορευθῆσαι εἰς τὸ θέατρον κατὰ δεκαπενθημερίαν, ἀλλὰ θὰ καπνίζῃς σίγαρα δέκα λεπτῶν. Ἐν βραχυλογίᾳ ἦσαι ἠναγκασμένος νὰ μειδιᾷς πρὸς τὸν προϊστάμενόν σου, δν εὐχαρίστως θὰ ἔσσελλες εἰς τὸν διάβολον, νὰ σφίγγῃς τὴν χεῖρα τοῦ τυχόντος προστύχου, διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι εὐνοεῖται ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ καὶ νὰ ὑποκλίνῃσαι ταπεινῶς ἐνώπιον χαμερπῶν, ἀναδειχθέντων ἀρχηγῶν ἴσα ἴσα ἕνεκα τῆς χαμερπειίας των.

« Τέλος, μεμονωμένος μετὰ τῶν ὄνειροπολημάτων, ἅτινα πᾶς νέος τρέφει, ἐν τῷ μέσῳ διεφθαρμένου, θορυβώδους καὶ ἐγωϊστικοῦ ὄχλου, ζῆς ζωὴν ἀθλίαν καὶ βαθμηδὸν ἀπογυμνοῦσαι ἀπὸ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων, μέχρις οὗ κατασταθῆς καὶ σὺ ἐν τῶν συγκροτούντων τὸν ὄχλον τοῦτον μορίων.

« Ταχέως δὲ θέλεις κατασταθῆ τοιοῦτος.

« Ἐν ᾧ ἐνταῦθα, ἰδιοκτῆτης πεντακοσίων τετραγωνικῶν χιλιομέτρῳ ἐδάφους, κατοικῶν ἐντὸς ἀνακτόρου, κτισθέντος διὰ τὰς ἀναπαύσεις σου, ἐκβακχυσομένος ἐκ τοῦ ἀπλέτου φωτός καὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος, ζῶν ἄνευ κωλυμάτων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν, τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν ἰδιοτροπιῶν σου, διάγεις βίον, δν δὲν δύναται νὰ διάγωσιν οὔτε οἱ μονάρχαι, οὔτε οἱ πρόεδροι τῶν Δημοκρατιῶν ἀμφοτέρων τῶν ἡμισφαιρίων.

« Σοὶ ἐπέρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ γευθῆς βίφστικῆ καὶ μόνον παγίδα; Διατάσσεις νὰ σφάξῃσι βοῦν, — ἔχω δὲ δεκακισχιλίους, — ἢ πρόβατον, — ἀγνωῶ ἀκριβῶς τὸν ἀριθμόν, πεντηκοντακισχίλια περίπου. — Ὅταν καλῶς κορεσθῆς, οἱ ὑπηρεταί σου ῥίπτουσι τὰ λείψανα εἰς τοὺς κύνας ἢ εἰς τὰ θηρία.

« Εἶσαι τυχὸν κυνηγός; Ἐπιθυμεῖς νὰ καταδιώξῃς στρουθοκάμηλον ἢ ἄλλα ταχύποδα ζῶα; Ἐκλεξὸν ἐκ τῶν δισχιλίων μου ἵππων

ένα τῶν περαπόδων, εἰς τὴν θέαν ὧν τινων
θὰ ὠχρίων ὄλοι οἱ ἵππομανεῖς σας καὶ οἱ
ποκίλόχροα ἐνδύματα ὡς τὰς φενάκας σας
ἐνδύόμενοι ἵπποκόμοι των.

« Εὐχριστεῖσαι εἰς τὰς μουσικὰς συμφω-
νίας; "Ακουσον τὴν θαυμασίαν συμφωνίαν ἐν
τῷ μέσῳ τῶν δασῶν, ἣν ὁ μέγας μουσικός,
ἡ Φύσις, ἐτόνισε.

« Σὺ δὲ ἀρέσκουσι τὰ χρυσᾶ κοσμήματα, ὁ
χρυσός, τὰ πολυτελῆ ἐπιπλά; Τὰ μεταλλεῖα
καὶ τὰ δάτη δύνανται ὀλόκληρον τὸν κόσμον
νὰ προμηθεύσωσι.

« Θέλεις νὰ πραγματοποιήσης πᾶν σχέδιον,
καὶ αὐτὸ τὸ ἀδύνατον; Προσπάθησον καὶ νομίζω
ὅτι θέλεις ἐπιτύχει.

« Ἄν δὲ ἡμέραν τινα καταληφθῆς ὑπὸ
νοσταλγίας διὰ τὸν ἀρχαῖον κόσμον, — ὁ
ἄνθρωπος εἶναι δυστυχῶς ἀτελής, — τίς σε
ἐμποδίζει νὰ ἐπανέλθῃς καὶ νὰ διέλθῃς μῆνας
τινάς εἰς τὰ ἀρχαῖα Παρίσια, ἔνθα νὰ δαπανῆς
δεκακισχίλια φράγκα καθ' ἑκάστην, νὰ κατα-
στήσης εὐτυχή τινα, ἀρεκτοῦς ἀχαρίστους καὶ
πολλοὺς φθονερούς;

« Τὸ ταξίδιον τοῦτο θὰ σοι ἐχρησίμευεν,
ὅπως παραβάλῃς τὸ ἠλεκτρικὸν σου φῶς πρὸς
τὸν ἡμέτερον τοῦ Ἰσημερινοῦ ἥλιον, τὰς ἐκθέ-
σεις τοῦ Βασιλικῆ Παλατίου πρὸς τὴν ἔκθεσιν
τῆς θεᾶς τῶν ἀνθέων, τὰ ὑπὸ τῶν γηγενῶν
ἀνεγερμένα μνημεῖα πρὸς τὰς γοθθικὰς
ἀψίδας τῶν παρθένων δασῶν.

« Θὰ εἶχες ἐκτός τούτου τὸ πλεονέκτημα
νὰ δύνασαι νὰ ἐκτιμῆς, ἐκ τῆς ἀντιθέσεως,
τὴν ἄφατον ἐλευθερίαν, ἣν ἀπολαμβάνει τις
ἐνταῦθα, ὅσάκις θὰ μετέβαινες νὰ ἐγκλιεσθῆς
ἐντὸς τῶν γωνιῶν τοῦ οἴκρου σας πολιτισμοῦ.

« Ἴδού, κύριέ μου ἀνεψιέ, τὴν μικρὰν ὑ-
παρξιν, πλήρη εὐδαιμονίας, ἣν εἶχον ὀνειροπο-
λήσει ὑπὲρ σου,

« Εἶχον ἀποφασίσει νὰ καταλίπω εἰς τὸ
κράτος τὴν πλουσίαν κληρονομίαν μου κατὰ
τὴν τελευταίαν πλὴν στιγμὴν μὲ κατέλαβεν
ἀόριστόν τι αἰσθημα τύψεως συνειδήτος. Μοὶ
ἐφάνη ὅτι διεῖδον τὴν ἐσχατιὰν ἐκείνην τῆς
Τυρένης ἔνθα ἐγεννήθημεν. Ἡ γλυκεῖα καὶ

συμπληθητικὴ μορφή τῆς ἀτυχοῦς ἀδελφῆς μου,
ἀποθανούσης νέας, μοὶ ἐνεφαισίθη· σὲ εἶδον
ὡς παρῶλον βλέψας, εἶτα ὡς νέον, ὃν εὐτυχῆς
θὰ ἦμην ἂν ἠδυνάμην νὰ ἐναγκασθῶ καὶ
καλέσω υἱόν μου.....

« Ἐν βραχυλογίᾳ, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντιστῶ
εἰς τὴν φωνὴν τοῦ αἵματος.

« Κατὰ συνέπειαν, ἀγαπητέ μοι ἀνεψιέ,
σὲ καθιστῶ διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς, μόνον
καὶ καθολικὸν κληρονόμου μου.

« Εἰς σὲ καταλείπω τὸ κτήμά μου εἰς Για-
κάρη-Μιρίμ, εἰς σὲ τὰ ὄσθη μου, τὰς πεδιὰδας
μου, τοὺς λειμῶνας, τὰ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ
καὶ τὰ ὄρυγεῖα των ἀδάμάντων. Εἰς σὲ ἀφίνω
τὰς ἀγέλας τῶν βοῶν, ἵππων καὶ προβάτων,
— τὰς φυτείας τοῦ καπνοῦ, καφφέ, κακάου,
ζαχαροκαλάμου. Εἰς σὲ τέλος ἀνήκουσι τό τε
ἐν ταῖς ἀποθήκαις ὑλικὸν καὶ τὰ ἐμπορεύματα,
αἱ ἀργυραὶ βάρδοι καὶ οἱ ἐν τῇ Αυτοκρατορικῇ
Τραπεζῇ τοῦ Ῥίου Ἰανείρου παρακατατεθειμένοι
ἀδάμάντες μου· ἐν ἐκί λόγῳ πᾶν ἄ,τι κέκτημαι.

« Ἀρκοῦμαι γὰρ θέσω ἕνα μόνον ἕρον, ὅπως
ἐγκαταστήσῃς εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῶν, οὗτος δὲ
εἶναι; νὰ ἔλθῃς αὐτοπροσώπως εἰς
τὸ ἀγροκήπιον τοῦ Γιακάρη-Μιρίμ,
εἰς Βρασιλίαν καὶ νὰ λάβῃς τούτων κατοχὴν.

« Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, μένε ὑπαλληλί-
σκός ἐφ' ὄρω ζωῆς. Ἡ παρουσία μου θέλει
περιέλθῃ εἰς τὸ κράτος.

« Εἶπον.

« Μεθ' ὃ ἀγαπητέ ἀνεψιέ, καλὸν ταξίδιον.

Ὁ ἐν Ἀμερικῇ θεῖός σου
ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ ΒΟΑΖΕΝ

« Υ. Γ. Ὅταν θὰ λάβῃς τὴν παρούσαν θὰ
εἶμαι νεκρὸς καὶ ἤδη τεθαμμένος. Ὁ θαλαμη-
πόλος μου, ἀξιόλογος νέος, θὰ ἔχῃ κατατεθειμένον
τὸ λείψανόν μου ἐντὸς μὲν τοῦ ἀγροκηπίου,
πλὴν ἀρκετὰ μακρὰν, ὅπως μὴ ἐνοχλῇ τοὺς
ζῶντας. — Ἡ θεὰ τάφου εἶναι, ἔστιν ὅτι,
πρόξενος μελαγχολίας.

« Ἐρχεσθε λοιπὸν νὰ με βλέπητε ἐνίοτε.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς μελλογυμφον

Χιλεπὸν μὲν τὸ φιλήσαι,
Χιλεπὸν τὸ μὴ φιλήσαι,
Χιλεπώτερον δὲ πάντων
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
— Ἀνυκρέων —

Θέλεις νὰ νυμφευθῆς καὶ συμβουλάς μου
Ζητεῖς ἐπὶ τούτου ἀντικειμένον,
Ν' ἀναπολήτῳ λέγεις τὰς χρυσᾶς μου
Ἡμέρας εὐτυχοῦς μεμνηστυμένου,
Ὅταν νυχθημερὸν ἐν ἀφασίᾳ
Κ' ἐν βουδικῇ ἐτύγχανον λατρεία.

Πρὸς χάριν σου τὸν χρόνον ἀνατρέχω,
Αἰῶνος ὡς ἐν πέμπτον, κ' ἐνθυμοῦμαι,
Ὅτ' εἶχον ὅ,τι νῦν πλέον δὲν ἔχω
Καὶ ἐστεροῦμην ὅ,τι δὲν στεροῦμαι,
Πολλὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας κ' ἰδέας
Πλὴν χήρας πείραν κόρης, νέας, γραιίας.

Ναί, φίλε, ἦμην τότε εἰκοσαετής
Κ' ἔβλεπον κάθε πρᾶγμα ροδιόν,
Τὸν ἔρωτα ἐζήτουν ὡς ἐπαίτης,
Καὶ δι' ἐν βλέμμα κόρης θελατικὸν
Θὰ πῶλουν τὴν ψυχὴν μου τοῦ διαβόλου
Χωρὶς νὰ πικραθῶ ὄλωσ διόλου.

Διότι τὴν γυναῖκα ἐθεώρουν
Ὅς ζῶον ἐκλεκτὸν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο.
Ἐντὸς τῆς κεφαλῆς μου δὲν ἐχώρουν
Ὅσα μὲ κάμνουν τώρα ν' ἀμφιβάλλω
Περὶ τῆς τελειότητος τοῦ φύλου
Καὶ περὶ τῆς πιστότητος τοῦ σκύλου.

Ἄλλὰ πρὸς ἔπος: Σὺ νὰ νυμφευθῆς
Θέλεις γυναῖκα. Χῆρα εἶν' ἡ κόρη;

Πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ συλλογισθῆς
Τί φόρεμα ἡ μήτηρ της ἐφόρει.
Ἦγουν ἂν ἦν σεμνή, μεμετρομένη
Ἦ τοῖς πᾶσι παντοῦ χαριζόμενη.

Εἶδες ποτὲ περιστεράς ὥραιας

Ἐχίδνας νὰ γεννώσι καὶ χελώνας;
Δαμάλεις νὰ παράγουν ἀγελαίας
Ἄλωπεκας ἢ ὄνον εἰς λειμῶνας;
Εἶδες ποτὲ ἀπὸ Φρόνην μητέρα
Ἄγνην ὑπὲρ χιόνα θυγατέρα;

Τῶν δύο μεταξὺ κόρης καὶ χήρας
Προτίμησον τὴν πρώτην· εἶν' ἡ ἄλλη
Βιβλίον γεγραμμένον ἀπὸ χεῖρας
Παντοδαπὰς καὶ θὰ σοῦ εἶν' μεγάλη
Καλῶς νὰ τ' ἀναγιώσῃς δυσκολία
Καὶ νὰ σοι μείνῃ τι ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ἐνῶ ἡ κόρη ἄγραφον βιβλίον
Ἐκ λευκοῦ χάρτου καταποτικῶ
Ἀμέσως συλλαμβάνει πᾶν σημεῖον
Μετὰ σκοποῦ ἂν γίνετ' ἠθικῶ
Διατηρεῖ δὲ τοῦτο διὰ βίου
Ἀθάνατον καὶ πέραν τοῦ μνημείου.

Πλὴν τί πολυλογῶ καὶ ρητορεύω;
Ἄν εἶς' ἐρωτευμένος δὲν εἶν' τρόπος
Νὰ ἐννοήσῃς ὅσα συμβουλεύω
Ἄνωφελῆς καὶ μάταιος ὁ κόπος
Εἰς τυφλὸν νὰ λαλῶ περὶ χρωμάτων
Ἦ εἰς κωφὸν περὶ μελοδραμάτων.

Ὁ Ἔρως ἂν σ' ἐπλήγωσε μὲ βέλος,
Μόνος ὁ Ἔρως θὰ σὲ θεραπεύσῃ
Καὶ μόνον ὅταν φθάσῃς εἰς τὸ τέλος
Τὸ πάθος ὁ νοῦς ἴσως διαψεύσῃ
Πλὴν ἀλλὰ τότε ἔσεται ἀργά
Ὁ γάμος διὰ βίου εἶν' δεσμά.

Ἐπί τῇ ὑποθέσει ὅτι τ' ἄλλα
Θά ἔχωσι καλῶς, σοὶ συνιστῶ
Δύο τὸ κατ' ἐμὲ πολὺ μεγάλα
Καὶ συντελεστικὰ ἐπ' ἀγαθῶ·
Τὴν τάξιν ἐννοῶ ἐν Κοινωνίᾳ
Καὶ τὴν μορφὴν ἣν θάχῃ ἡ Κυρία.

Ἡ τάξις τῆς ἀς εἶν' ἡ ἰδική σου·
Διότι ἐὰν τύχῃ ὑψηλότερα
Ἀπεριγράπτους θά ὑποστῇ ἡ ψυχὴ σου
Ὁδύνας, ταπεινώσεις καθημέραν·
Καὶ πάλιν κατωτέρα σου ἂν τύχῃ,
Σκληρὰ νὰ τῇ φανῇ δύνατ' ἡ τύχῃ.

Ἡ προἰξ συνήθως γίνεται πικρία
Κ' εἰς ἐχθροὺς μεταβάλλει τοὺς συζύγους·
Θέλει, πολλὰ ἢ ἐμπροικος Κυρία
Νὰ δαπανᾷ, καὶ εἰδομεν ὀλίγους
Πεπρωκισμένους ἀνδρας νὰ εὐτυχήσωσι
Καὶ μέχρι τέλους νὰ εὐδαιμονήσωσι.

Κι' ἂν τέλος νυμφευθῆς, ἀγαθὴ τύχῃ!
Νὰ μὴ εἴσαι ζηλότυπος ἢ κἂν
Νὰ προσποιῆσαι ὅ,τι καὶ ἂν τύχῃ
Ὅτι τὴν ἐμπιστεύσαι τὸ πᾶν.
Ὁ συρμός τ' ἀπαιτεῖ κ' ἡ Κοινωνία
Ἀνεύθυνος νὰ εἶναι ἡ Κυρία.

Καὶ ἔπειτα ἂν εἶναι γεγραμμένον
Καὶ σὺ μὲ τόσους ἄλλους νὰ ταχθῆς,
Ἄν καὶ σοὶ τέλος εἶναι πεπρωμένον
Μενέλαος Ἑλένης νὰ κληθῆς,
Ὅ,τι κι' ἂν κάμῃς δὲν θά ἤμπορέσῃς
Τῆς Μοίρας σου ν' ἀλλάξῃς τὰς προθέσεις.

Κι' ἐνταῦθα ἡδονάμην ν' ἀναφέρω
Πολλότατα ἱστορικὰ συμβάντα,
Ἀποδείξεις μυρίας νὰ προσφέρω
Ἵπὲρ τῶν λεγομένων, ἄλλα πάντα
Ἀποσιωπῶ χάριν αἰδημοσύνης
Καὶ ἵνα μὴ περάσω ὡς μισογύνης.

Ἄν εὐειδῆς, εὐήθης καὶ πλουσία
Εἶν' ἡ μελλοντοφύος σου, σὲ συγχαίρω·
Ἄν δὲν εἶναι ἰσχυρή, οὔτε παχεῖα,
Μέχρις ἐβδόμου οὐρανοῦ σ' ἐξαίρω·
Κι' ἂν ἔτυχε κωφάλαλος νὰ εἶναι.
Σὲ μακαρίζω, φίλε Κωνσταντίνε!

Θά σ' ἔλεγα καὶ ἄλλα! πλὴν φοβοῦμαι
Μὴ βαρυνθῆς τοῦ λόγου τὴν μακρότητα·
Ὅτ' εἴμεθα μακρὰν πολὺ λυπούμαι,
Ἄλλως τε μὲ μεγάλην σοβαρότητα
Ἦθελον σ' ἀπαγγεῖλει ὀμιλίαν
Περὶ γάμου ὠφέλιμόν σοι λίαν.

Ἐν τούτοις δι᾽ αὐτὰς τὰς ἐγκαρδίους
Εὐχὰς καὶ συμβουλίας, ἅς περ σοὶ στέλλω,
Καὶ εἴθε ἀμφοτέρους πανοβλίους
Πάντοτ' ἀκούων νὰ σὰς προσαγγέλλω,
Γράφων ἐπὶ τοῦ τάφου σας ποτέ·
« Ἦσαν μία αἱ δύο τῶν ψυγαί. »

Φ. Φ. ΟΔΔΗΣ,

Ω! ΤΑ ΜΙΚΡΑ!

Ἄπασαι αἱ οἰκοκυραὶ ἴσταντο ἐπὶ τῶν οὐδῶν
τῶν θυρῶν των καὶ ἐθεώρουν αὐτὴν μετὰ πε-
ριφρονήσεως· τὰ παιδία ἔστρεφον πρὸς αὐτὴν
τὰ μικρὰ ἀκάθαρτα πρόσωπά των... Οἱ κύνες
ὠσφραίνοντο τὴν ἐσθῆτά της καὶ ἐπέστρεφον
μυζόντες... Οἱ ἄνδρες ἔλεγον μετ' ἀδιαφορίας·
— Ἰδέ, εἶναι ἡ Ἰωάννα.

Ὁ δῶν ἤλιος ἐπορφύρου τὸν οὐρανόν, ἡ δὲ
ἐκφυλλίσασα τὰς ἡνθισμένας πασχαλέας καὶ
μηλέας αὐρὰ ἐφθανε χλιαρὰ καὶ ἡρωματισμένη.

* *

Ἐκείνη, — ἡ Ἰωάννα, ὡς τὴν ἐκάλουν, —
ἐκείνη ἦτο εἰκοσάετις, . . . ὠχρὰ ἡ κόμη της,
κακῶς ἐκτενισμένη, κατέπιπτεν εἰς βραεῖς βο-

στρύγους ἐπὶ τῶν ὤμων της· ἡ δυστυχία εἶχεν
ἠυλακῶσει τὰς παρειὰς της, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τὴν
ἠνάγκασε τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ κλίνη τὴν
κεφαλὴν. Μικρὸν χερουθίμ με λάμποντας ὀ-
φθαλμούς, ροδοθαμμένους παρειὰς καὶ φριξόθριξ,
ἀντείχετο τῆς ἐσθῆτός της καὶ θαδίζον
ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω· ἐμειδία
εἰς τὰ μυξαρόπαιδα, ἅτινα τῷ ἐποίουν μορ-
φασμούς.

Λύπην ἐπροξέειν ἡ θεὰ τῶν δύο τούτων
ὄντων, μεμονωμένων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήρους
ζωῆς χωρίου ἐκείνου καὶ τῆς εὐθύμου φύσεως.

Ἡ δυστυχὴς διῆλθε τὴν χώραν καὶ ἐστάθη
ἀπέναντι τῆς θύρας τῆς τελευταίας οἰκίας τοῦ
χωρίου... Τὸ παιδίον, ἰδὼν αὐτὴν κρούσασαν
τὴν θύραν, ἐπορεύθη εἰς ὑπάντησιν τῶν παιδίων,
ἅτινα τοὺς εἶχον παρακολουθήσει· ταῦτα τὸ
πρῶτον ἤρξαντο νὰ υποχωρῶσιν, ὅτε πλὴν
εἶδον ὅτι ἐκεῖνο ἐξηκολούθει νὰ προβαίῃ πάν-
τοτε μειδιῶν, ἐτιθασεύθησαν, τὰ μικρὰ γεώρρουπα,
καὶ ἔπαιζον ὁμοῦ.

* *

Ἡ Ἰωάννα εἶχε κρούσει τὴν θύραν... γέρων
ἐνεφανίσθη, ὅστις, ὀπισθοχωρήσας ἐν τῇ θεᾷ
αὐτῆς, εἶπε·

— Τί θέλεις ἐδῶ;

Ἡ Ἰωάννα ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς παραστάδος,
ὅπως μὴ πέσῃ.

— Φύγε, φύγε ἐντεῦθεν, ἐξηκολούθησε,
φύγε, ἐπαῖσις, μὴ μαλύνεις τὸν οἶκόν μου!

— Πάτερ! παρακλητικῶς ἀνέκραξεν ἡ Ἰω-
άννα.

— Φύγε, λέγω, φύγε! . . .

Ἡ δύσμοιρος πλὴν γυνὴ εἶχε προχωρήσει
μέχρι τῆς τραπεζῆς καὶ, ἔχουσα κεκλιμένον
τὸ σῶμα καὶ τεταπεινωμένην τὴν κεφαλὴν,
ἐκρυπτε διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν της τοὺς κα-
ταβεβρεγμένους ὑπὸ τῶν θακρῶν ὀφθαλμούς της.
Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ υποχωρήσῃ, ἔστω
καὶ ἂν ἀπεδιώκετο ὑπὸ τοῦ πατρὸς της.

— Πατήρ! ἐγὼ! Εἶναι δυνατόν ἐπαῖτις,
οἶα σὺ, νὰ ἦ θυγάτηρ μου; Θυγάτηρ μου! Ναὶ
εἶχον ἕν τέκνον, ὅπερ ἡ ἀτυχὴς μου σύζυγος
ἐλάτρευε. . . Ἦτο ἀγαθὴ καὶ ὠραία κόρη,

ὑπὲρ ἧς καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν εἴμεθα ἔτοιμοι
νὰ δώσωμεν. . . . Πρὶν ἢ χαράξῃ, εἴτε ἀνεμὸς
ἐμαίνετο, εἴτε βροχὴ κατέπιπτε καὶ χιῶν,
ἐξηρχόμεθα ὅπως ἐξαναγκάσωμεν τὴν γῆν νὰ
μας παρέξῃ τὰ μέσα, δι' ὧν θά ἡδυνάμεθα
νὰ καταστήσωμεν αὐτὴν κυρίαν. Ὅταν διὰ τῶν
στερητέων μας κατωρθώσωμεν νὰ πορισθῶμεν
τὰ ἀναγκαῖα, ὅπως εἰσαγάγωμεν αὐτὴν ὡς
οἰκότροφον εἰς παρθεναγωγεῖον. . . . τὸ ἐ-
πράξαμεν. . . . ἠθέλωμεν αὐτὴν ὠραίαν καὶ
ὅπως ἦ τοιαύτη οὐδενὸς ἐφείσθημεν, οὔτε δυ-
νάμεων, οὔτε ὑγιείας. Ἀφ' οὗ ἐμορφώταμεν
αὐτὴν τιμίαν, ὡς τὸν πατέρα, ἀγνήν, ὡς τὴν
μητέρα. . . . ἡμεῖς, ὅτινες κατετροχόμεθα ὑπὸ
ἀναγκῶν, κατεγίνομεν εἰς τὸν σχηματισμὸν
προικὸς, δι' ἧς θά ἡδυνάμεθα νὰ τῇ δώσωμεν
τὸν ἄνδρα τῆς ἐκλογῆς μας. . . . Προσηγγί-
ζομεν εἰς τὸν σκοπὸν. . . . ὅτε δὲ μετὰ τῆς
γραίας εἰσρηχόμεθα τὸ ἐσπέρας, ὅπως δεῖπνή-
σωμεν. . . . ἐπαρηγορούμεθα βλέποντες τὴν
κόρην ὠραίαν καὶ ἀξίαν ἡμῶν. . . . Ἐκείνη
πλὴν. . . ἡ ἀθλίη! . . . Ἡμέραν τινὰ ἀνεχώ-
ρησε μετὰ ἀχρείου τινός. . . . Προῦκάλεσε τοὺς
χλευασμοὺς τῆς χώρας ὀλοκλήρου κατ' ἐκείνων
ὅτινες θά ἐφρονεούτο χάριν αὐτῆς!

Σιωπῇ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰ λεπτά, δια-
κοπτομένη μόνον ὑπὸ τῶν λυγμῶν τῆς Ἰωάννας
καὶ τῶν ἀναθοῶν χαρᾶς τῶν ἔξω παιζόντων
παιδίων.

* *

— Ἡ γραῖά μου ἐκ τῶν θορήων καὶ τῆς
διαρκούς ἐν τῇ ὀδῷ διαμονῆς της, ὅπως ἴδη μὴ
ἐπᾶνήρχετο ἡ θυγάτηρ της. . . . κατελήφθη
ὑπὸ βηχός. . . . κατέπεσε. . . . τὴν μετεφέρο-
μεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον. . . . ἠθέλητε νὰ τη
θέσωμεν ἐντὸς τῆς χειρὸς τὸν μικρὸν κεντημένον
κερκύφαλον, ὃνπερ ἡ ἰδία εἶχε κατασκευάσει διὰ
τὴν πρῶτην μετάληψιν τῆς κόρης της. . . .

— Πάτερ, . . . πάτερ. . . χάριν!

— Κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον. . . ἐκείνη. . .
ὦ αἰσχος. . . ὅποια ζωὴ! . . .

Οἱ ἐρχόμενοι ἐνταῦθα παρισινόι μᾶς ἔλεγον·
« Εἶδον τὴν θυγατέρα σου Ἰωάνναν, εἰς τὸ δάσος
χθές. . . »

— Δὲν ἔχω ἐγὼ θυγατέρα !
 — Καλὲ ναί, θεῖτε Κουτώδ... τὴν μικρὰν σας Ἰωάνναν !... τὴν καλοῦσιν Ἰωάνναν...
 — Τοῦ πρώτου, ὅστις περὶ τῆς κόρης ἐκείνης θά μοι ὠμίλει, θά συντρίψω τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς δικέλλης μου... .

Ἐκτοτε δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐξέλθω τοῦ οἴκου... Νομίζω ὅτι γελῶσιν, ὅταν διέρχομαι... Δὲν ἐτόλμησα νὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους ἐκ φόβου μὴ ἢ μεθ' ἧς θά συνητώμην εἰς γυνίαν τινὰ κόρη θά ἦτο ἢ ἐμῆ. Κόρη μου ! ἀστειεύεσαι ! Μήπως ἐγὼ ἔχω κόρη; ἐγὼ... "Ἐξω, ἐπαίτις" ὦ ! καὶ τάχιστα μάλιστα.

— Πάτερ ! συγχώρησον ! συγχώρησον !
 — Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ φύγῃς !

Ὁ ἀνὴρ ἔλαβε τὴν Ἰωάνναν ἀπὸ τῆς χειρὸς, ὅπως τὴν ρίψῃ ἔξω τῆς θύρας. Ἡ θυγάτηρ του πλὴν ἐδράξατο τῶν ἐπίπλων.

— Ἐλεος ! πάτερ... ἔλεος !

— Λοιπὸν διὰ τῆς βίας !

Καὶ ἡ πάλῃ ἐξηκολούθει.

* *

Καταπόρφυρον, κάθυγρον ἐκ τοῦ ἰδρώτος. τὴν κόμην ἔχον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ μικρὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅταν ἤκουσε τὰς κραυγὰς τῆς μητρὸς του... διὰ τῶν μικρῶν του χειρῶν ἀπεμάκρυνε τὴν ξανθὴν του κόμην καὶ εἶπεν αὐθαδῶς πρὸς τὸν γέροντα :

— Διατί κάμνεις νὰ κλαίῃ ἢ μαμά, ἀφ' οὗ ὡς λέγουν, σὺ εἶσαι ὁ πάππης μου ;

— Ὁ θεῖος Κουτώδ ἀρῆκε τὴν Ἰωάνναν, μετ' ὀφθαλμῶν δὲ ἐκπλήκτων παρετήρει τὸ παιδίον ἄφωνος, ἀκίνητος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὰ νέα αἰσθήματα, ἅτινα ἐγεννῶντο ἐν τῇ καρδίᾳ του... ἠθέλησεν εἶτα νὰ ὀμιλήσῃ, πλὴν ἐτραύλισε... Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρῶν... ὅπως δὲ τὰ κρῦψη, ἐνηγκαλίσθη τὸ τέκνον καὶ τὴν μητέρα.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΜΠΟΥΒΙΕΡ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΚΟΥ

ὑπὸ

MARIAΣ ROBERT ΧΑΛΤ

Ζ'.

ΝΕΟΣ ΦΙΛΟΣ

(Συνέχεια.)

Τὸν ὠδήγησεν ἀπὸ τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ Θεάτρου μέχρι τοῦ ταμείου, ἔλαβε τὰ δύο του φράγκα καὶ διεμαρτυρήθη ὀργίλως διὰ τὴν κράτησιν ἐνὸς φράγκου, ἣν ὑπέβαλλον « διὰ τὸ τίποτε, δι' ἀπλοῦν λάθος, εἰς ἱκανὸν καὶ πτωχὸν ἠθοποιόν ! »

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν βωβῶν προσώπων τὸν ἐπεμψεν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἡ τολμηρὰ παρρησία του συνεκίνησε τὸν Στέφανον εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἐλησμόνησε τὴν αἰτίαν τοῦ προστίμου, καὶ, ἔξερχόμενος, ἠύχαριστησε τὸν Ζίζικαν, ὅστις τῷ ἀπεκρίθη.

— Ἄν πῶς μου φαίνεται ὅτι ἔρχεσαι μακρόθεν.

— Ἐφθασα προχθὲς ἐκ Μαρλέττης, ἐκ Πικαρδίας.

— Ἀπὸ τὸ χωριό, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ναί.

Ὁ Ζίζικας ἐτάραξε τὸ κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ τραχήλου κιβωτιδίου.

— Γνωρίζεις τὴν Νέαν Γέφυραν ;

— Οὐχί.

— Ἐχει καλῶς ! ἐγὼ θά σοῦ τὴν δεῖξω τὴν Νέαν Γέφυραν ! ἔλθέ.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Στέφανος ἀμηχανῶν, ἐπεθύμουν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου.

— Καὶ ἔχεις ξενοδοχεῖον σὺ ! μὰ τὴν πίστιν μου, ὅποια πολυτέλεια !

— Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Δελφινάτου. Πιθανὸν νὰ ἐπέστρεψεν ὁ κύριος Σοφοκλῆς.

— Καὶ τίς εἶνε αὐτὸς ὁ κύρ Σοφοκλῆς ;

— Ὁ Στέφανος τῷ το εἶπε.

— Δὲν τον γνωρίζω ! ἀλλὰ δὲν ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους ὅταν τις ἐξέλιθη δὲν ἐπανέρχεται ! ἔλθέ νὰ ἴδῃς τὴν Νέαν Γέφυραν.

Καὶ τον ὠδήγησε διὰ τοῦ βουλεβάρδου καὶ τῆς ὁδοῦ Μονμάρτης. Ἡ πολυτέλεια τῶν πεπληρωμένων χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ μεταξωτῶν ἐμπορικῶν ἐνεποίησεν ἤττονα ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀνθρωπάκην ἐκείνης τῆς καλῆς ὁσμῆς, ἣτις ἐξήρχετο ἐκ τῶν ἀρτοποιεῖων καὶ παντοπωλείων.

— Κουνήσου λοιπὸν ! τῷ εἶπεν ὁ Ζίζικας, ἀφ' οὗ τὸν ὠθήσεν ἐντὸς ἀρτοποιείου, ἔνθα καυτὸς εἰσῆλθε, κρόζων.

— Τέσσαρα σόλδια ψωμὶ σπητάτον !

Ὁ Στέφανος ἐπλήρωσεν, ἐν ᾧ ὁ ἕτερος ἀφήρει τὸ ζύγιον.

— Ἄν διὰ τούτου, προσέθηκε, μᾶς εἶδον δύο καλὰ κομμάτια ἀλλάντος ;

Εἰσῆλθον εἰς ἀλλαντοποιεῖον, ἔνθα ἐπλήρωσεν ὁ Ζίζικας.

Ἐμοίρασαν ἐξ ἡμισείας τὰς προμηθείας των καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸν Σηκοάναν, τρώγοντες καθ' ὁδόν.

Οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς του ὁ Στέφανος εἶχε γευθῆ γοστιμώτερον τοῦ ἀλλάντος.

Ἦτο θερμός, λιπαρός, μαλακός ! Οἱ ὀφθαλμοὶ του ὅθεν ἔλαμπον, ὡς τὸ στόμα καὶ αἱ παρειαὶ του, ἐξ ἡδονῆς.

Ὡς πρὸς τὸν ἕτερον, εἰς δὲ τὸ γεῦμα ἐκεῖνο ἐφαίνετο σηνύθες, οὗτος, τρώγων, ἐξέβαλλε γαυγισμούς κυνός, μιαιονίσματα αἰλούρου μετὰ κραυγῶν Ὁ γυαλᾶς ! Πράτινα πισσέλια ! Πισσέλια πράσινα ! Ψωνίστε ! γουνερά ! περιπαίζων ναί ὠθῶν τοὺς διερχομένους.

Ἡ ἐλευθερία αὐτῆ ἐπεβάλλετο ἐπὶ τοῦ χωρικοῦ, ὅστις ἐκάγγαζε διὰ τὰς τσακπιναρίας τοῦ ἀγριοπαίδου.

— Γιὰ δὲ ! εἶπεν ὁ Ζίζικας δεῖξας τὸ ἄγαλμα, νὰ τὸς ἐκεῖνος 'ποῦ χθὲς ἐσπέρας σ' ἐπίασεν ἀπὸ τοὺς ὤμους, ὅπως σ' ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν θέσιν σου καὶ ὅποιος ἤθελεν οἱ Γάλλοι νὰ τρώγουν κάθε Κυριακὴν ἀλλάντας. Ἐ ! τὸρα θά ἴδῃς !

Ὁ Στέφανος, στηριχθεὶς εἰς τὸ θωράκιον τῆς γεφύρας, παρετήρησεν ἐπὶ τινα χρόνον

τὸ ἄγαλμα, τὸ θέαμα τοῦ ὕδατος, τὸ Λουβρον, τὰς γεφύρας καὶ, στραφεὶς πρὸς τὰ ὀπίσω, εἶδε τὸν σύντροφόν του, ὅτις εἰς ἀπόστασιν ἐξ ἀπ' αὐτοῦ βημάτων, μετὰ φιαλίδιου ἐν τῇ χειρὶ, μετὰ τοῦ κιβωτιδίου, ὅπερ ἔφερον ἀνοικτὸν ἐνώπιόν του ἐπὶ ἐρυθροῦ ῥινομάκτρου, ἐρρητόρευε μετὰ ὀξείας καὶ ὑπορρίνου φωνῆς.

— Ὡσεῖς, οἰκογενειάρχαι ! ὦ σεῖς νοικοκυραὶ ! διορθῶνετε μόνοι σας τὰ πῆλινα ἀγγεῖά σας. Διὰ μιᾶς σταγόνας τῆς ἀπαράμιλλου κόλλας οὔτε συντρίμματα πλέον, οὔτε σπασίματα ! Τὸ φιαλίδιον μετὰ τοῦ χρωστικῆρος ἀντὶ μόνον πεντήκοντα λεπτῶν ! Πρωτοφανῆς εὐθηνία ! διὰ τίποτε... .

Τὸ πλῆθον ἤρξατο ν' ἀποτελῆ ἡδὴ κύκλον περὶ τὴν ἀπαράμιλλον κόλλαν, ἀλλ' οἱ περιέργοι δὲν ἔθετον τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου. Ὁ Στέφανος ἐπλησίασεν, ἐθεώρησεν ὡς οἱ ἄλλοι, καταληφθεὶς ὑπὸ μεγάλης περιεργείας διὰ τὸ νέον τοῦτο παιγνίδιον τοῦ Παρισινοῦ.

— Ἦσυχία, σιωπάτε ! ἀνέκραξε ὁ Ζίζικας μόλις τὸν παρετήρησε ! μὴ ὀμιλεῖτε ὅλοι ταυτοχρόνως ! εἶναι ἀρκετὴ δι' ὅλους ! Ἐμπρός, σὺ, ἐκεῖ κάτω πῶσας φιάλας.

Τὸ συμβᾶν κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν συνετέλεσεν ἀναμφιβόλως εἰς τὸ νὰ πονηρευθῇ κατὰ τι ὁ Στέφανος ! ἠγνόησεν ἀμέσως τὸ πρόσωπον, ὅπερ ὁ ἄλλος ἤθελε νὰ τον κάμῃ νὰ ὑποκριθῇ καὶ, ὑψώσας τὴν χεῖρα καὶ τείνας τὸν δείκτην :

— Μίαν !

— Νά τὴν !

Ἡ φιάλη περιεχθεῖσα ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, ἐξετασθεῖσα ὑφ' ὄλων, ἀφίκετο μέχρις αὐτοῦ.

— Καὶ τὰ χρήματα ;

Ἄπαντες ἤρξαντο νὰ γελῶσι. Τότε τῷ διεβίβασε δέκα σόλδια.

— Θεωρήσατε, κύριοι, ἀνέκραξεν ὁ κολλητής, βλέπων ὅτι τὸ ἐμπόρευμά του ἤρξατο νὰ προσελκύη, ἰδοὺ κυαθίσκος τοῦ καψφέ, ὅστις εἶχε συντρίβῃ εἰς πέντηκοντα τέσσαρα κομμά-

τια· πεντήκοντα τέσσαρα! ἐδιωρθώθη διὰ τῆς ἀπαμίλλου κόλλας. Χαρίζω μίαν φιάλην εἰς τὸν ὄντινα ἤθελε δυνηθῆναι διακρίνη ἔχνος τι σπασίματος.

Καὶ ὁ κυαθίσκος περιήλθεν ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, ὡν πράγματι ὄλωσεν καινουργίης. Πονηρός τις ἐντούτοις κατάρθρωσε νὰ διακρίνη ἔχνη τινὰ σπασίματος.

Ὁ Ζίζικας ἔχασε μίαν φιάλην, ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἐπώλησε δέκα.

Τὸ ἐμπόριον προώδευεν. Αἴφνης, ὡς ἀστροπή, ἄνθρωπος, κόλλα, κιβωτιδίον, ἐρυθροῦν ῥινόμακτρον, τὰ πάντα ἐξηφανίσθησαν. Ὁ πῖλος χωροφύλακος ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν ἑτέραν ἐσχατιὰν τῆς γεφύρας.

Ὁ φίλος Στέφανος κατέφθασε τὸν σύντροφόν του εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Δελφίνης.

— Ἐχομεν ἐδῶ καλὸν πρόγευμα, εἶπεν οὗτος κτυπῶν ἐπὶ τοῦ κιβωτιδίου. Ἐλθέ, ἐγὼ φιλοδοῶ τούς πελάτας μου.

Καὶ τον ὠθησεν ἐντὸς οἰνοπωλείου.

— Ἐδῶ δύνασαι δὰ νὰ τα συντριψῆς ὅλα, ἀφ' οὗ ἔχεις ἐν τῷ θυλακίῳ τὴν θαυματουργὸν κόλλαν!

Ἐπεδόθη δὲ εἰς τὸ νὰ χλευάζῃ τοὺς θλάκας καὶ τὸν χωροφύλακα, τοῦ Στεφάνου, ὅστις οὐδὲν ἔτι εἶχεν ἐννοήσει ἐκ τῶν ὄσων συνέβησαν ἐπὶ τῆς Νέας Γεφύρας, μεγάλως ἐκπλησσομένου· εἶτα διέταξε πριγκηπικὸν πρόγευμα· ζωμόν, βραστόν, κόνικλον, τυρόν καὶ καφέ.

Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον ἄξιον λόγου γεῦμα διὰ τὸν Στέφανον μετὰ τὴν ἀπὸ Μαρλέττης ἀναχώρησίν του.

Ἰπὸ τὴν ἐπήρσειαν οἴνου, ὅστις ἐμελάνου τοὺς ὀδόντας των, κατέστη μεταδοτικὸς καὶ ὠμίλησε μετὰ τρυφερότητος περὶ τοῦ πάππου, τῆς Θηρεσίας, τοῦ Ἰακώβου, τῆς θείας Μαργαρίτης καὶ περὶ εὐρέσεως ἐπικερδοῦς τέχνης.

— Ἐπικερδὴς τέχνη! Τὸ παιδάκι ἀπεσπάσθη ἀπὸ τοῦ ποδογύρου τῆς θείας του πρὸς εὐρεσιν ἐπικερδοῦς τέχνης! εἶπε φιλοσοφικῶς ὁ Ζίζικας, ἀνάπτων σιγαρέττον. Ἐγὼ, ὡς ἔλεγον, εἶχον εὑρεῖ καλὴν τινὰ τέχνην.....

Ἔθηκε τὴν ἀριστερὰν ἐν εἴδει σωλήνος ἀπέναντι τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐποίησε τὸ σχῆμα ὡσανεὶ περιστρέφεν ἀντικείμενόν τι ἄόρατον, εἶτα δὲ ἀπέρομπεν αὐτό.

— Ἄχ πόσον ἔτροξα! ἀκόμη τρέχω. Ἄλλως τε δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἐν Παρισίοις τέχνη τις, ὅπως ζήσῃ τις· γίνεταί ἀκόλουθος τῆς Βασιλισσῆς καὶ τοῦτο ἀρκεῖ· δολοφονεῖ τὸν ναύαρχον Κολυγνὸ καὶ πωλεῖ τὴν ἀπαράμιλλον κόλλαν· τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον.

Καὶ ἐκτύπησεν ἐπὶ τοῦ παρακειμένου αὐτῷ κιβωτιδίου.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἐπέρασεν αὐτὸ περὶ τὸν τράχηλόν του, καὶ ἤγαγε τὸν σύντροφόν του νὰ ἴδῃ ἄλλας γεφύρας, εἶτα τὸν ζωολογικὸν κῆπον, τὰ θηρία, ἅτινα ἐξηρέθισε, προκαλέσας ταῦτα διὰ κραυγῶν καὶ μορφασμῶν.

Ἐπανῆλθον ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ Ἰουλίου. ἐπειδὴ δὲ ἡ πείνα τοὺς ἠνόχλει αὐθις, ἐφιλοδῶρησαν ἑαυτοὺς δι' ἑτέρου τεμαχίου ἀλλαντος, προσθέσαντες ὡς ἐπιδόροπιον τηγανιστὰ γεωμηλα· μεθ' ὃ ἐπορεύθησαν εἰς τὸ θέατρον καὶ ἐνεδύθησαν τὰ μεταξωτὰ φορέματα.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ παράστασις διεξήχθη καλῶς· ἡ ἡγεμονικὴ πομπὴ παρήλασε μεγαλοπρεπῶς, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης παρεκτροπῆς.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περὶ τῶν ἱερῶν Συνόδων καὶ ἰδίως περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν δύο πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ν. Κεφαλαῖ (συνέχεια) — Ὁ Ἰπνωτισμὸς, ὑπὸ τοῦ Λιθάθ. Ἀβελ. — Τὸ ναυτικὸν τοῦ μέλλοντος καὶ τὸ τῶν ἀρχαίων, ὑπὸ Jurien de la Gravière (συνέχεια). — Ὁ Τρομάρας, διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Γ. Βογιαζῆ, (συνέχεια). — Ἀπὸ Παρισίων εἰς Βρασίλιαν διὰ ξηρᾶς, (συνέχεια). — ΠΟΙΗΣΙΣ. Εἰς μελλόνουρον ὑπὸ Φ. Φ. Οἰδῆ. — Ὡ! τὰ μικρά! ὑπὸ Ἀλεξίου Μπουδιέρ. — Ἱστορία Ἀνθρωπίσκου, ὑπὸ Μαρίας Ροβέρτ Χάλτ (συνέχεια).